Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος | *Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουνίου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 29*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Μιὰ στιγμὴ ὁ κύριός μου στάθηκε χωρὶς νὰ ποκριθῇ. Τὴ «ντροπή»;... Γιὰ ποιὰ ντροπὴ μιλοῦσε ὁ Γαροφόλης;... Καὶ πρὶν συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξη, ὅπου μὲ εἶχαν ρίξει τὰ παράξενα ἐκεῖνα λόγια, ὁ Βιτάλης μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πᾶμε ἀπὸ δῶ!

Καὶ μ' ἔτράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Φεύγεις; ὄχι δά! ἔκαμε ὁ Γαροφόλης γελῶντας. Ἔλα, ἐγὼ σοῦ ἀστειεύθηκα. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— Δὲν ἔχω πιὰ νὰ σοῦ πῶ τίποτα!

— Γιατί ἤρθες;

Χωρὶς νὰ παντήσῃ πιά, ὁ Βιτάλης γύρισε τὴ ράχη του στὸν πατρόνε καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα, κρατῶντάς με πάντ' ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὤ, μὲ τὶ ἀνακούφιση τὸν ἀκολουθοῦσα!

Γλύτωσα λοιπὸν ἀπὸ τὸ Γαροφόλη;

Ἂν τολμοῦσα, θὰ φιλοῦσα τώρα τὸν Βιτάλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Τὰ λατομεῖα τοῦ Ζαντιγύ

Ὅσο ἤμαστε στὸ δρόμο ποὺ εἶχε κόσμο, ὁ Βιτάλης περπατοῦσε χωρὶς λέξη· ἅμα μπήκαμε ὅμως 'ς ἕνα ἔρημο δρομάκο, κάθησε 'κεῖ σὲ μιὰν ἄκρη καὶ κάμποσες φορὲς ἔτριψε μὲ τὸ χέρι του τὸ μέτωπό του, — σημάδι πὼς βρίσκουνταν 'ς ἀμηχανία. Ἔπειτα, σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του, εἶπε:

— Καλὴ κι' ἡ καλωσύνη, μὰ δὲν ὠφελεῖ πάντα! Νὰ πάλι ἐμεῖς στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη καὶ μὲ ἄδεια κοιλιά. Πεινᾶς;

— Δὲν ἔφαγα τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ λίγο ψωμὶ ποὺ μοῦ δώσετε τὸ πρωί.

— Λοιπόν, καϊμένο μου παιδί, κινδυνεύεις νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε νηστικός. Καὶ πάλι, μήπως ξέρουμε ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε;

— Λογαριάζατε νὰ κοιμηθοῦμε στοῦ Γαροφόλη;

— Λογαριάζα νὰ κοιμηθῇς ἐσὺ ἐκεῖ. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μοῦδινε γιὰ τὸ χειμῶνά 'σου καμμιὰ εἰκοσαριὰ φράγκα καὶ πρὸς τὸ παρὸν θὰ τὰ κατάφερνα. Ἅμα εἶδα ὅμως πῶς μεταχειρίζεται τὰ παιδιά, δὲν ἐδάσταξα... Ὑποθέτω πὼς δὲν εἶχες καμμιὰ ὄρεξη νὰ μείνῃς μαζί του;..

— Ὤ, τὶ καλὸς ποῦ εἶστε!

«Ὁ μικρὸς δήμιος σήκωσε τὸ χέρι του...» (Σελ. 218, στ. γ'.)

— Ναί, ἡ καρδιὰ δὲν ἐνεκρώθηκε ὅλως διόλου στὰ στήθη τοῦ γέρου ἀλήτη. Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ποὺ ἐνῷ ὁ ἀλήτης τὰ λογάριασε ὅλα καλά, ἡ καρδιὰ τοῦ τὰ χάλασε. Καὶ τώρα ποῦ πᾶμε;

Ἦταν ἀργά, καὶ τὸ κρύο, ποὺ τὴν ἡμέρα εἶχε πέσει λιγάκι, ξανάγεινε δριμὺ καὶ παγερό. Φυσοῦσε βοριᾶς. Ἡ νύχτα θᾶταν κακή.

Ὁ Βιτάλης κάθησε πολλὴ ὥρα ἐκεῖ στὴν ἄκρη, ἐνῷ ὁ Κάπης κι' ἐγὼ στεκόμαστε ἀκίνητοι μπροστά του, περιμένοντας νὰ πάρῃ μι' ἀπόφαση. Ἐπιτέλους σηκώθηκε;

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Στὸ Ζαντιγύ. Θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ ἕνα λατομεῖο ὅπου πλάγιασα κι' ἄλλη φορά. Εἶσαι κουρασμένος;

— Ξεκουράσθηκα στοῦ Γαροφόλη.

— Ἐγὼ δὲν ξεκουράσθηκα καὶ δὲν ἀντέχω πιά. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ πᾶμε. Ἐμπρός, παιδιά μου.

Ἔτσι μᾶς ἔλεγε; «παιδιά του», τὰ σκυλιὰ καὶ μένα. Ἦταν τὸ ἀστεῖο του, ὅταν εἶχε διάθεση. Μ' ἀπόψε τὸ εἶπε λυπητερά.

Καὶ πήραμε πάλι τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ καὶ τὸ γκάζι, ποὺ ὁ ἄνεμος κάνει τὴ φλόγα του νὰ τρεμοσβύνῃ, μόλις φωτίζει τὸ λιθόστρωτο. Γλυστροῦμε κάθε στιγμή, ἐδῶ σὲ ρυάκι παγωμένο, ἐκεῖ σὲ σωρὸ ἀπὸ χιόνια. Ὁ Βιτάλης μὲ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ὁ Κάπης περπατεῖ στὸ πλάι μας. Μόνο κάπου-κάπου μένει πίσω, γιὰ νὰ ψάξῃ σὲ κανένα σωρὸ σκουπίδια, μήπως βρῇ κανένα κόκκαλο ἢ καμμιὰ κόρα ψωμί, γιατί κι' αὐτὸν ἡ πεῖνα τὸν θέριζε. Μὰ τοῦ κάκου. Μὲ κατεβασμένα αὐτιὰ τρέχει καὶ μᾶς ξαναφτάνει.

Ὕστερ' ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους, σοκάκια· ὕστερ' ἀπὸ τὰ σοκάκια αὐτά, ἄλλοι δρόμοι μεγάλοι. Περπατοῦμε ὅλοένα κι' οἱ σπάνιοι διαβάτες ποὺ ἀπαντοῦμε, μᾶς κοιτάζουν μὲ ἀπορία. Ἡ φορεσιά μας ἢ ἡ κουρασμένη μας περιπατησιὰ κινεῖ τὴν προσοχή; Οἱ ἀστυφύ-

λακες ποὺ διασταυρώνουμε, γυρίζουν πίσω τους καὶ στέκουνται νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν μὲ τὸ μάτι.

Ὡστόσο, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη, ὁ Βιτάλης προχωρεῖ τσακισμένος στὰ δυό. Μ' ὅλο τὸ κρύο, τὸ χέρι του καίει τὸ δικό μου. Μοῦ φαίνεται πὼς τρέμει. Κάποτε ποὺ σταματᾷ, γιὰ νὰ στηριχθῇ μιὰ στιγμὴ στὸν ὦμο μου, αἰσθάνουμαι ὅλο του τὸ σῶμα νὰ τραντάζεται σὰν ἀπὸ σπασμό.

— Εἶστε ἄρρωστος; τὸν ρώτησα σὲ μιὰ τέτοια στιγμή.

— Τὸ φοβᾶμαι. Ὁπωσδήποτε, εἶμαι κατακουρασμένος. Οἱ πορεῖες ποὺ κάναμε ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἦταν πολὺ μεγάλες γιὰ τὴν ἡλικία μου, καὶ τὸ κρύο ἀπόψε εἶναι πολὺ δριμὺ γιὰ τὸ γέρικο αἷμα μου. Θἄθελα τώρα ἕνα καλὸ κρεββάτι, ἕνα καλὸ δεῖπνο σὲ κλειστὴ κάμαρα καὶ μπροστὰ σὲ καλὴ φωτιά. Μ' αὐτὰ εἶναι ὄνειρα. Ἐμπρός, παιδιά!

Ἐμπρός! Εἴχαμε βγῇ ἀπὸ τὴν πόλη, ἢ τουλάχιστο ἀπὸ τὰ σπίτια. Καὶ περπατούσαμε πότε ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ μανδρότοιχους καὶ πότε σὲ χωράφια. Οὔτε διαβάτες πιά, οὔτε ἀστυφύλακες, οὔτε φανάρια, οὔτε γκάζια. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μόνο κανένα παράθυρο φωτισμένο καὶ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας ὁ βαθυγάλαζος οὐρανὸς μὲ λιγοστὰ ἀστέρια. Ὁ βοριᾶς ποὺ φυσοῦσε πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ κρύος, μᾶς κολλοῦσε τὰ ροῦχα στὸ κορμί. Εὐτυχῶς ποὺ τὸν εἴχαμε στὴ ράχη. Μὰ ἐπειδὴ τὸ μανίκι τῆς μπλούζας μου ἦταν ξηλωμένο, ἔμπαινε ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ γλυστροῦσε 'ς ὅλο μου τὸ μπράτσο, —πρᾶγμα βέβκια ποὺ δὲν μὲ ζέστανε καθόλου...

Ἂν κι' ἦταν σκοτεινὰ κι' οἱ δρόμοι διασταυρώνουνταν σὲ κάθε βῆμα, ὁ Βιτάλης περπατοῦσε σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει ποῦ πηγαίνει. Τὸν ἀκολουθοῦσα λοιπὸν χωρὶς φόβο μὴ χαθοῦμε· κι' ἡ μόνη μου ἀνησυχία ἦταν νὰ μάθω ἂν θὰ φθάναμε ἐπιτέλους στὸ λατομεῖο ἐκεῖνο.

Μὰ ἔξαφνα σταμάτησε.

— Βλέπεις τίποτα δένδρα; μὲ ρώτησε.

— Ὄχι.

— Ἔτσι κανένα μαῦρο πρᾶμμα;...

— Δὲν βλέπω τίποτα.

Κοίταξα ἕνα-γύρο. Πρέπει νἄμαστε στὴ μέση πεδιάδας, γιατὶ τὰ μάτια μου χάνουνταν στὰ σκοτεινά, χωρὶς νὰ τὰ σταματᾷ τίποτα, οὔτε δένδρο, οὔτε σπίτι. Τριγύρω μας τὸ κενό· καὶ κανένας ἄλλος ἦχος, παρὰ τοῦ ἀνέμου ποὺ σφύριζε χαμηλά, μέσα 'ς ἀθώρητα χαμόδενδρα.

— Ἄχ, νἄχα τὰ μάτια σου! εἶπε ὁ Βιτάλης· μὰ τὰ δικά μου δὲν βλέπουν πιὰ καθαρά· κοίταξε κεῖ-πέρα!

Ἄπλωσε τὸ χέρι του μπροστά· ἔπειτα, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἀποκρινόμουν, γιατὶ δὲν τολμοῦσα νὰ ξαναπῶ πὼς δὲν βλέπω τίποτα, ξανακίνησε.

Περπατήσαμε λίγο σιωπηλοί. Ἔπειτα ὁ Βιτάλης σταμάτησε καὶ μὲ ξαναρώτησε ἂν βλέπω δένδρα. Δὲν εἶχα πιὰ τὴν πρώτη ἐμπιστοσύνη κι' ἕνας ἀόριστος φόβος ἔκαμε τὴ φωνή μου νὰ τρέμῃ, ὅταν ἀναγκάσθηκα νὰ πῶ πὼς δὲν βλέπω τίποτα.

— Ἄχ, σὲ στραβώνει ὁ φόβος, παιδί μου! ἔκαμε ὁ Βιτάλης.

— Μὰ σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν βλέπω κανένα δένδρο!

— Οὔτε ἕνα μεγάλο τροχό;

— Τίποτα!

— Χάσαμε τὸ δρόμο!

Τί νὰ πῶ; Οὔτε ποῦ εἴμαστε ἤξερα, οὔτε ποῦ πηγαίναμε.

— Ἂς προχωρήσουμε ἀκόμα πέντε λεπτὰ κι' ἂν δὲν ἰδοῦμε τὰ δένδρα, τότε γυρίζουμε.

Ἡ ἰδέα πὼς χάσαμε τὸ δρόμο, μοῦ σήκωσε κάθε δύναμη. Ὁ Βιτάλης μ' ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι:

— Ἔλα λοιπόν!

— Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ περπατήσω.

— Ἀμ ἐγώ; νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ σὲ σηκώσω;... Ξέρεις γιατί στέκουμαι ἀκόμα ὄρθιος; Γιατί φοβᾶμαι πὼς ἂν καθήσουμε, δὲν θὰ ξανασηκωθοῦμε πιά, παρὰ θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸ κρύο. Πᾶμε!

Τὸν ἀκολούθησα.

— Ὁ δρόμος, μὲ ρώτησε, ἔχει αὐλάκια βαθειὰ ἀπὸ τροχοὺς κάρρων;

— Δὲν ἔχει καθόλου.

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε!

Ὁ ἄνεμος, ποὺ τὸν εἴχαμε ὡς τώρα πίσω, μὲ κτύπησε στὸ πρόσωπο τόσο δυνατά, ὥστε κόπηκε ἡ ἀναπνοή μου. Κι' ἦταν τόσο κρύος, ποὺ τὸν αἰσθανόμουν σὰ φλόγα.

Στὸ γυρισμό, περπατούσαμε πολὺ πιὸ δύσκολα κι' ἀργὰ ἀπὸ πρίν.

— Ἄμα ἰδῇς αὐλάκια, πές μου το, εἶπε ὁ Βιτάλης. Ὁ καλὸς δρόμος θὰ εἶναι ἀριστερά.

Προχωρήταμε ἔτσι ὡς ἕνα τέταρτο. Στὴν πένθιμη σιγὴ τῆς νύκτας, ὁ κρότος τῶν βημάτων μας ἀντηχοῦσε ἀπάνω στὸ σκληρὸ χῶμα. Ἂν καὶ μόλις μποροῦσα νὰ παίρνω τὰ πόδια μου, ἐγὼ τώρα τραβοῦσα τὸν Βιτάλη. Μὲ τὶ ἀγωνία κοίταζα τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου!

Ἄξαφνα, ἕνα μικρὸ κόκκινο ἄστρο ἔλαμψε στὸ σκοτάδι.

— Φῶς! εἶπα ἀπλώνοντας τὸ χέρι.

— Ποῦ;

Ὁ Βιτάλης κοίταξε, μά, ἂν καὶ τὸ φῶς δὲν ἦταν σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόσταση, δὲν τὸ εἶδε. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα πὼς ἡ ὁρατή του εἶχε ἐξασθενήσει, γιατὶ ἄλλη φορὰ ἔβλεπε καλὰ καὶ τὴ νύκτα.

— Τὸ φῶς αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε. Θὰ εἶναι καμμιὰ λάμπα ποὺ καίει στὸ τραπέζι κανενὸς ἐργάτη ἢ κοντὰ στὸ κρεββάτι κανενὸς ἐτοιμοθάνατου. Δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε νὰ κτυπήσουμε τὴν πόρτα. Στὴν ἐξοχή, τὴ νύχτα, θὰ μποροῦσαμε νὰ βροῦμε φιλοξενία· στὰ περίχωρα ὅμως τοῦ Παρισιοῦ δὲν ἀνοίγουν. Δὲν ὑπάρχει σπίτι γιὰ μᾶς. Ἐμπρός!

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, μοῦ φάνηκε πὼς ἕνας δρόμος διασταύρωνε τὸν δικό μας. Ἄφισα τὸ χέρι τοῦ Βιτάλη κι' ἔτρεξα μπροστὰ γιὰ νὰ ἰδῶ. Ναί, ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν βαθειὰ αὐλακωμένος ἀπὸ τροχοὺς ἁμαξιῶν.

— Ἐδῶ ἔχει αὐλάκια! ἐφώναξα.

— Δός μου τὸ χέρι σου. Σωθήκαμε· Τὸ λατομεῖο μόλις ἀπέχει πέντε λεπτά. Κοίταξε καλά· βλέπεις τὰ δένδρα;

— Ναί, βλέπω κάτι μαῦρα... Θὰ εἶναι... μὰ βέβαια! εἶναι δένδρα!

Ἡ ἐλπίδα μᾶς ξανάδωσε δύναμη. Τὰ πόδια μου ἦταν τώρα λιγώτερο σκληρὸ στὰ πόδια μου.

Τὰ πέντε λεπτὰ ὅμως ποὺ εἶπε ὁ Βιτάλης, μᾶς φάνηκαν αἰώνια.

— Δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτὰ ποὺ περπατοῦμε στὸν καλὸ δρόμο; ρώτησε σταματῶντας.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται.

— Κατὰ ποῦ πᾶνε ταὐλάκια;

— Ἴσια ἐμπρός.

— Θὰ περάσαμε τὴν εἴσοδο τοῦ λατομείου χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦμε. Μὲ τέτοιο σκοτάδι, δὲν εἶναι δύσκολο... Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ καταλάβουμε ἀπὸ ταὐλάκια, πὼς τρ βήξαμε πιὸ μπροστά.

— Μὰ σᾶς βεβαιῶ πὼς ταὐλάκια δὲν ἔστριβαν πουθενά.

— Ἂς γυρίσουμε πάλι, νὰ ἰδοῦμε. Ξαναγυρίσαμε:

— Βλέπεις τὰ δένδρα;

— Ναί, ἐκεῖ, ἀριστερά.

— Καὶ ταὐλάκια;

— Δὲν ἔχει πιά.

— Μὰ στραβώθηκα ἐγώ; φώναξε ὁ Βιτάλης, βάζοντας τὰ χέρια στὰ μάτια του. Πᾶμε ἴσια στὰ δένδρα καὶ δός μου τὸ χέρι σου.

— Μὰ εἶν' ἕνας τοῖχος.

— Θὰ εἶναι σωρὸς ἀπὸ πέτρες.

— Ὄχι, σᾶς βεβαιῶ πὼς εἶναι τοῖχος.

Αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ ἐξακριβωθῆ, γιατὶ ἀπὸ τὸν τοῖχο δὲν ἀπείχαμε παρὰ λίγα βήματα. Ὁ Βιτάλης ἔκαμε τὰ βήματ' αὐτὰ καί, σὰ νὰ μὴν ἐπίστευε πιὰ τὰ μάτια του, ἔβαλε καὶ τὰ δυό του χέρια στὸ πρόσκομμα, ποὺ ἐγὼ τὸ ἔλεγα τοῖχο κι' ἐκεῖνος σωρὸ ἀπὸ πέτρες.

— Ἀλήθεια, ἔκαμε, εἶναι τοῖχος! Οἱ πέτρες εἶναι κανονικὰ τοποθετημένες καὶ κτισμένες... Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ εἴσοδος; Ἴδες ταὐλάκια.

Ἔσκυψε χάμω κι' ἀκολούθησε τὸν τοῖχο ὡς τὴν ἄκρη του, μὰ χωρὶς νὰ παντήσῃ κανένα αὐλάκι. Ξαναγύρισε στὸν Βιτάλη κι' ἐξακολούθησε τὸ ψάξιμο κι' ἀπὸ ἄλλο μέρος. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα: Παντοῦ τοῖχος. Κανένα ἄνοιγμα στὸν τοῖχο αὐτὸ καὶ κανένα πέρασμα κάτω στὴ γῆ, οὔτε δρόμος. οὔτε μονοπάτι, οὔτε αὐλάκι, τίποτα ποὺ νὰ δείχνῃ μιὰ εἴσοδο!

Ἡ θέση μας ἦταν δεινή.

Χωρὶς ἄλλο ὁ κύριός μου εἶχε χάσει δρόμο. Δὲν βρίσκουνταν ἐκεῖ τὸ λατομεῖο ποὺ ζητοῦσε!

— Λοιπόν;

— Τίποτα! Μόνο χιόνι.

Ἔμεινε μιὰ στιγμὴ χωρὶς νὰ ποκριθῇ. Ἔπειτα ξανάβαλε τὰ χέρια του τὸν τοῖχο καὶ τὸν πασπάτεψε ἀπ' ἄκρη ἄκρη. Ὁ Κάπης ποὺ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐπαλάβαινε τίποτα, γαύγιζε μὲ ἀνυπομονησία.

Πήγαινα πίσω ἀπ' τὸν Βιτάλη.

— Πρέπει νὰ ψάξουμε μακρύτερα;

— Ὄχι! Τὸ λατομεῖο εἶναι κτισμένο.

— Κτισμένο!

— Ναί. Ἔφραξαν τὴν εἴσοδο κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ μποῦμε.

— Λοιπόν;

— Τί θὰ κάμουμε, ἔ;... Ξέρω κι' ἐγώ, Θὰ πεθάνουμε ἐδῶ!

— Ἄχ, κύριε!...

— Ἄ, ἐσὺ δὲν θέλεις νὰ πεθάνῃς, ξέρω. Εἶσαι νέος, ἡ ζωὴ σὲ κρατεῖ. Λοιπόν, ἂς γυρίσουμε. Μπορεῖς περπατήσῃς;

— Ἐγώ, ἴσως... Μὰ σεῖς;

— Ἄμα δὲν θὰ μπορῶ πιά, θὰ πέσω τὸ γέρικο ἄλογο.

— Καὶ ποῦ θὰ γυρίσουμε;

— Στὸ Παρίσι. Ἄμα ἀπαντήσουμε ἀστυφύλακες, θὰ τοὺς ποῦμε νὰ μᾶς πάνε στὴν Ἀστυνομία. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σάρισω νὰ φύγω ἀπ' τὸ κρύο. Ἔλα, Ρεμῆ μου, παιδί μου, κουράγιο κι' ἐμπρός!

Καὶ ξεκινήσαμε.

Τί ὥρα νὰ ἦταν; Δὲν εἶχα ἰδέα. Μεσάνυκτα ἴσως, καὶ περασμένα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν πάντα τὸ ἴδιο βαθυγάλαζο χρῶμα, μὲ φεγγάρι, μὲ λιγοστὰ ἄστρα, ποὺ φαίνουνταν μικρότερ' ἀπὸ τὸ συνειθισμένο. Ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου διπλασιάσθηκε. Φύσαμε τώρα ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τὰ πεπαγιασμένα χιόνια σὰ σκόνη καὶ μᾶς ἔριχνε στὰ μούτρα. Κλειστὰ τὰ σπίτια ἀπὸ περνούσαμε καὶ σκοτεινά. Μοῦ φαίνουνταν, πὼς ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ κοιμοῦνταν μέσα, στὰ ζεστά τους κρεββάτια, ἤξεραν πόσο κρυώναμε μεῖς, θὰ μᾶς ἄνοιγαν τὴν πόρτα.

Περπατῶντας γρήγορα, θὰ μποροῦσαμε λίγο νὰ ζεσταθοῦμε· ὁ Βιτάλης ὅμως δὲν προχωροῦσε τώρα παρὰ μὲ κόπο μεγάλο. Λαχάνιαζε σὰ νὰ εἶχε τρέξει. Δὲν ἀντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις μου καὶ μὲ τὸ νόημα, σιγά, μοῦγνεφε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μιλῆ.

Ἀπὸ τὴν ἐξοχή, εἴχαμε μπῆ πιὰ στὴν πόλη. Τώρα δηλαδὴ περπατούσαμε ἀνάμεσα σὲ τοίχους, ὅπου, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀναβόσβηνε καὶ κανένα φανάρι κρεμασμένο ἐπάνω, νὰ κουνιέται στὸ σίδερό του καὶ νὰ τρίζῃ.

Ὁ Βιτάλης ἄξαφνα σταμάτησε. Κατάλαβα πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε ἀποκάμει.

— Θέλετε νὰ κτυπήσω καμμιὰ πόρτα; ρώτησα.

— Ὄχι, δὲν θὰ μᾶς ἀνοίξουν. Ἐδωπέρα κάθουνται ὅλο περβολάρηδες. Δὲν σηκώνουνται τὴ νύκτα. Πᾶμε!

Μὰ δὲν εἶχε πιὰ οὔτε θέληση, οὔτε δύναμη. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα βήματα, ξαναστάθηκε.

— Πρέπει νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι, εἶπε· δὲν μπορῶ πιά.

Μιὰ πόρτ' ἀνοίγουνταν 'ς ἕνα φράκτη, κι' ἀπάνω ἀπ' τὸ φράκτη αὐτὸ σηκώνουνταν ἕνας μεγάλος σωρὸς κοπριᾶς ὁλόρθος, σὰν αὐτοὺς ποὺ βλέπει κανεὶς συχνὰ στὰ περιβόλια. Ὁ ἄνεμος, φυσῶντας 'ς αὐτὸ τὸν σωρό, εἶχε στεγνώσει τὰ ἐπάνω ἄχυρα κι' εἶχε σκορπίσει πλῆθος ἀπ' αὐτὰ στὸ δρόμο, σύρριζα μὲ τὸν φράκτη, ὅπου σχηματίζουνταν ἔτσι ἕνα στρῶμα πυκνό.

— Ἐδῶ-χάμω θὰ καθήσω, εἶπε ὁ Βιτάλης.

— Μὰ εἴπατε πὼς ἂν καθήτουμε, θὰ μᾶς παγώσῃ τὸ κρύο καὶ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ξανασηκωθοῦμε.

Χωρὶς νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ὁ Βιτάλης μοῦ ἔγνεψε νὰ σωριάσω περισσότερ' ἄχυρα κοντὰ στὴν πόρτα, κι' ἔπεσε μᾶλλον παρὰ ἐκάθησε ἀπάνω 'ς αὐτά. Τὰ δόντια του κτυποῦσαν κι' ὅλο του τὸ σῶμα τρεμούλιαζε.

— Φέρε κι' ἄλλα ἄχερα, μοῦ εἶπε. Ὁ σωρὸς τῆς κοπριᾶς μᾶς προφυλάγει ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἀπὸ τὸν ἀέρα, ναί· μ' ἀπὸ τὸ κρύο;...

Ἄμα σώριασα ὅσο ἄχυρο μπόρεσα νὰ μαζέψω, πῆγα κι' ἐγὼ κι' ἐκάθησα δίπλα στὸν Βιτάλη.

— Στρυμώξου κοντά μου, μοῦ εἶπε· καὶ βάλε τὸν Κάπη ἀπάνω σου· θὰ σοῦ μεταδώσῃ λίγη ἀπὸ τὴ ζέστη του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἕνας κύριος, κάποτε, δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες ὅτι ζητεῖ ὑπάλληλο γιὰ τὸ γραφεῖό του, καὶ πενῆντα σχεδὸν νέοι παρουσιάσθηκαν, γιὰ νὰ πάρουν τὴ θέση αὐτή.

Ἂν κι' ὁ ἀριθμός τους ἦταν τόσο μεγάλος, γρήγορα ὅμως ὁ κύριος διάλεξε ἕνα κι' εἶπε στοὺς ἄλλους νὰ πηγαίνουν.

Κάποιος φίλος τοῦ κυρίου, παρευρισκόμενος τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ γραφεῖο του, ἀπόρησε καὶ τὸν ρώτησε:

«—Ἤθελα νἄξερα ποῦ στηρίχθηκες γιὰ νὰ κρατήσῃς αὐτὸν τὸν νέο; Δὲν εἶχε τὸ ἐλάχιστο συστατικὸ νὰ σοῦ δείξῃ.

«— Ἔχεις λάθος, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ κύριος. Ὁ νέος αὐτός, ἀπεναντίας, μοῦ ἔδειξε πολλὰ καὶ λαμπρὰ συστατικά.

«— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶδα...

«—Γράμμα; Ὄχι βέβαια, δὲν εἶχε. εἶν' ἀλήθεια. Ἄκουσε ὅμως: Πρῶτα-πρῶτα, ὅταν μπῆκε, σκούπισε τὰ πόδια του κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Μ' αὐτὸ ἔδειξε πὼς εἶναι τακτικὸς καὶ καθαρός.

«Ἔδωκε ὕστερα τὴν καρέκλα του 'ς ἐκεῖνο τὸν κουτσὸ νέο, καὶ μ' αὐτὸ ἔδειξε πὼς εἶναι καλὸς κι' εὐγενικός.

«Ἔβγαλε μὲ σεβασμὸ τὸ καπέλλο του κι' ἀποκρίθηκε σεμνὰ στὶς ἐρωτήσεις μου, δείχνων μ' αὐτὸ πὼς ξέρει νὰ φέρεται.

«Σήκωσε τὸ βιβλίο, ποὺ ἐγὼ ἐπίτηδες τὸ ἄφισα νὰ πέσῃ κάτω, καὶ τὸ ἔβαλε ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τὸ πάτησαν ἢ τὸ ἔσπρωξαν, καὶ μὲ τοῦτο ἔδειξε πὼς εἶναι προσεκτικός.

«Περίμενε ἥσυχος νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του, χωρὶς νὰ στενοχωρῇ τοὺς ἄλλους κοντά του· κι' ἔδειξε μ' αὐτὸ πὼς εἶναι ὑπομονητικὸς καὶ μετριοπαθής.

«Ὅταν τοῦ μίλησα, εἶδα πὼς τὰ φορέματά του ἦταν καθαρά, ξεσκονισμένα, τὰ μαλλιά του καλοκτενισμένα, τὰ δόντια του ἄσπρα σὰν τὸ γάλα. Κι' ὅταν ἔγραψε τὸνομά του, παρατήρησα ὅτι τὰ νύχια του ἦταν μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια καθαρισμένα, χωρὶς καθόλου πένθος, ὅπως βλέπουμε συχνὰ καὶ σὲ παιδιὰ ποὺ κάνουν τὸν εὐγενῆ.

«Δὲν νομίζεις πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶναι πρώτης τάξεως συστατικά; Ἐγὼ λοιπόν, ὅταν ρίξω τὰ μάτια 'ς ἕνα νέο, ἐνοῶ ἀμέσως ἂν εἶναι καλός, μόνο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό του κι' ἀπὸ τὴ συμπεριφορά του, ὥστε νὰ μὴ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ συστατικὰ γράμματα.

['Από τὸ 'Αγγλικό.] Κα Α. Θ.

ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΕΣ

XXV

Στὴν αὐγὴ τὴ θαλασσιὰ
πολύηχου φθινοπώρου,
τρέκλισε ἡ περπατησιὰ
κάποιου ὀρθρινοῦ ὁδοιπόρου.

Πάει τὸν ὄγδοο τὸν βαθὺ
τάχα ν' ἀπαντήσῃ;
γιὰ μὴ φεύγῃ νὰ κρυφθῇ,
νὰ μὴ τὸν ἀντικρύσῃ;

XXVI

Στὸ προσκεφάλι. ποὺ ἀκκουμπῶ
μιὰν ἀκοίμητη σκέψη,
τὸ φεγγάρι τὸ θαμπὸ
γλυστράει νὰ μὲ πλανέψῃ;

καὶ χαράζει στὴ γωνιὰ
μὲ τὴ δική του χάρι
τοῦ ἴσκιου μου τὴ σκοτεινιὰ
κι' ἕνα γυμνὸ κλωνάρι.

XXVII

Τέλος φέγγει ἡ χαραυγή,..
—ὦ γελαστὴ ἀγωνία!
—ὦ φθινόπωρα, ὦ σιγὴ
δίχως καμμιὰ ἁρμονία!

Καὶ κρατιοῦνται σιωπηλὰ
τὰ φύλλα, σὰν πληγμύρα
ποὺ θὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλά,
σὰν τὸ προστάξῃ ἡ Μοῖρα...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΜΙΝΑ ΚΙ' Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 220*)

Νά, χθὲς ἀκόμα δὲν εἶναι ποὺ τοῦ ἔδωσε διαταγὴ νὰ βγάλῃ τὶς ὠμοφότερες τριανταφυλλιὲς τοῦ κήπου καὶ νὰ τὶς φυτέψῃ στὸ δικό της τὸ περιβολάκι, καὶ κεῖνος δὲν τῶκανε;

Ἡ Μίνα γίνηκε κατακόκκινη· οὔτε νὰ θυμώσῃ μπορεῖ, οὔτε νὰ τὸ νομίσῃ προσβολή. Ἡ γιαγιὰ δὲν μαλώνει, οὔτε κορόϊδεύει. Θαρρεῖς καὶ τῆς ζητεῖ συγχώρηση. Καὶ ἡ Μίνα θἄπρεπε νἄταν ἱκανοποιημένη. Καὶ ὅμως εἶναι στενοχωρημένη καὶ μ' ἕνα ψεύτικο γέλιο, ψελλίζει μὲς στὰ δόντια της:

— Ὤ, γιαγιά. Δὲν πειράζουν αὐτά.

— Πῶς; Πῶς; Πειράζουν καὶ καλοπειράζουν μάλιστα. Ἂν δὲν πείραζαν, δὲν θἄλεγε ἡ Μίνα αὐθάδη τὴν Ἰουλία, οὔτε γερωτεμπέλη τὸν Μερτρὰν τὸν περιβολάρη. Ἔτσι δὲν τοὺς εἶπε;

Ἡ Μίνα χαμηλώνει τὰ μάτια. Ἄχ! πῶς ἤθελε νἄλλαζε κουβέντα! Μὰ ἡ γιαγιὰ ἐπιμένει στὴν ταπεινωσή της. Νά, τῆς λέγει τώρα πῶς λυπᾶται γιατὶ ἡ μαγείρισσα ἡ Τερέζα δὲν πιτυχαίνει πολλὲς φορὲς τὰ φαγιὰ καὶ τὰ κάμνει ἄσχημα.

Ἡ Μίνα διακόπτει:

— Μὰ καμμιὰ φορὰ τὰ κάνει πολὺ καλά. Νά, ἡ κρέμα σοκολάτα, οἱ τηγανητὲς πατάτες...

Ἡ γιαγιὰ κουνάει τὸ κεφάλι της. Γιὰ νὰ μηνύσῃ ἡ Μίνα τῆς Τερέζας σήμερα τὸ πρωὶ πῶς δὲν εἶναι γιὰ τίποτα, θὰ πῇ πῶς εἶχε σπουδαῖο παράπονο. Ἔπειτα ἡ γιαγιὰ δὲν ἀρνεῖται πῶς ἡ Τερέζα δὲν ἔχει δίκηο. Θέλει ὅμως νὰ ἐξηγήσῃ πῶς, ἂν ἡ Τερέζα κάνῃ πιὸ πολὺ πουρὲ παρὰ τηγανητὲς πατάτες, καὶ σούπα ἀντὶς γιὰ γλυκά, σ' αὐτὸ φταίγει ἡ ἴδια ποὺ ἔτσι διατάζει.

Μ' αὐτὴν λοιπὸν πρέπει νὰ τὰ βάλῃ ἡ Μίνα;

— Ὤ! Γιαγιά!

Ὤ! ἡ Μίνα εἶναι πολὺ καλή. Τὸ ξέρει δὰ ἡ γιαγιά. Ἔχει ὑπηρέτες ποὺ δὲν εἶναι τοῦ γούστου τῆς Μίνας, μιὰ κακιὰ μαγείρισσα, κάτι ἐνοχλητικὲς ἰδιοτροπίες, (θέλει ἔξαφνα νὰ μὴν πηδοῦν τὰ παιδιὰ στὰ ἔπιπλα καὶ νὰ τρώγουν καθαρά), ἐπισκέψεις ἀνυπόφορες, τόσο ποὺ ἡ Μίνα πολλὲς φορὲς δὲν ἔρχεται νὰ τὶς χαιρετίσῃ. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι βέβαια εὐχάριστα. Γιατὶ ἀλλοιώτικα ἡ Μίνα δὲν θἄταν τόσες φόρες κακιωμένη καὶ δὲν θἄλεγέ κάτι λόγια...

***

Ἡ Μίνα ἀρχίζει νὰ μὴν αἰσθάνεται καλὰ τὸν ἑαυτό της. Θέλει νὰ φύγῃ, ἢ νὰ πῇ τίποτα ἄλλο. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κουνηθῇ κι' ἡ γλῶσσα της εἶναι βαρειὰ σὰν τὸ μολύβι.

Ἡ γιαγιά της θέλει νὰ τῆς φανερώσῃ τουλάχιστον ὅλη τὴ λύπη της, ὅλη τὴν πίκρα της, γιατὶ νοιώθει πῶς ἡ ἐγγονή της δὲν εἶν' εὐτυχισμένη μέσ' στὸ σπίτι της. Ἀφοῦ μάλιστα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ περισσότερο. Οὔτε νὰ δείρῃ τοὺς ὑπηρέτες της μπορεῖ, γιατὶ ὁ Νόμος τὸ ἀπαγορεύει, οὔτε νὰ τοὺς διώξῃ, γιατὶ εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία νὰ βρῇ ἄλλους· ἔπειτα εἶναι καὶ τόσο γέροι οἱ κακόμοιροι! Τί θὰ γινόντουσαν;

Θὰ τοὺς παραγγείλῃ βέβαια νἄχουν σέβας στὴ Μίνα. Κι' ἂν θέλῃ μάλιστα, μπορεῖ νὰ γράψῃ τῆς μητέρας της πόσο ἡ Νέλλη τὴν κάνει καὶ ὑποφέρει. Μὰ ἀξίζει ἄραγες τὸν κόπο; Τὸ ξέρει πολὺ καλὰ ἡ γιαγιὰ πῶς ἄδικα θὰ κοπιάσῃ. Οἱ γέροι, βλέπεις, ὅσο καὶ νὰ θέλουν δὲν ἀλλάζουν. Κι' ὁλοένα θἆναι ἐνοχλητικοὶ στὴ Μίνα, θὰ τὴν βάζουν νὰ τρώγῃ πράγματα ποὺ δὲν θέλει, θὰ τὴ στενοχωροῦν, θὰ τῆς πηγαίνουν ἐνάντια. Λοιπόν... Μήπως δὲν θἄταν καλύτερο νὰ γράψῃ στὴ μαμμὰ τῆς Μίνας νὰ τὴν πάρουν ἀπὸ ἕνα σπίτι ὅπου εἶναι τόσο δυστυχισμένη;

Ἡ γιαγιὰ σωπαίνει μιὰ στιγμὴ. Ἡ Μίνα νοιώθει τὸ λαιμό της νὰ τῆς σφίγγεται, τὰ χείλια της νὰ τρέμουν.

.... Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ κι' ἀλλοιῶς. Νὰ κάμῃ μεγάλη, μὰ μεγάλη ὑπομονὴ ἡ Μίνα γιὰ λίγον καιρὸ ἀκόμα. Τὸ πολὺ-πολὺ δέκα πέντε μέρες μένουν ποὺ θἆναι ἀκόμα μαζί. Δὲν εἶναι πολλές.

Κι' ἄλλη χρονιὰ ἡ Μίνα δὲν ξαναπατεῖ. Ἔπειτα ξέρει κανεὶς ἂν θἆναι πιὰ κι' ἡ γιαγιά; Εἶναι τόσο γρηά! Ἴσως θὰ φύγῃ κι' αὐτή.... Κι' ἂν ἴτως ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ βλέπει τὴ γιαγιά της, ἡ Μίνα θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ κάνῃ λίγη ὑπομονὴ ἀκόμα. Καὶ ἴσως - ἴσως πιὸ ἀργὰ νὰ εἶναι εὐχαριστημένη ἡ Μίνα, σὰν θὰ θυμᾶται πόσο ἐπιεικὴς ἦταν γιὰ τὴ γιαγιά της.

— Ἔτσι, Μίνα;

Ἡ Μίνα μπόρεσε ν' ἀσθρώσῃ ἕνα τραχὺ φθόγγο καὶ νὰ κάμῃ ἕνα ἀόριστο σχῆμα μὲ το σαγόνι της. Σύμφωνοι. Ἡ γιαγιὰ δὲ θὰ γράψῃ, γιὰ τὴν ὥρα. Καὶ εἶναι τόσο εὐτυχισμένη ποὺ ἡ ἐγγονούλα της θέλει νὰ κάμῃ ἀκόμα λίγη ὑπομονή.....

***

Ἡ Μίνα γύρισε στὶς κοῦκλες της. μὰ στέκει μπρός τους ἀκίνητη, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά.

Οὔτε τὴν μάλωσαν, οὔτε τὴν τιμώρησαν. Ἀπεναντίας τὴν λυπηθήκανε καὶ τῆς ζητήσανε συγχώρεσι. Εἶναι νικήτρια. Γιατὶ λοιπὸν ὑποφέρει; Καὶ ὑποφέρει τόσο ποὺ νὰ θέλει νὰ βάλῃ τὶς φωνές.

Οἱ ματιές της ρίχνουνταν στὰ κρυφὰ ἀπάνω στὴ γιαγιά της. Πόσο γέρασε, πόσο ἔγειρε! Οἱ ἄσπρες μποῦκλες τῶν μαλλιῶν της πέφτουν ὁλόγυρα στὸ πρόσωπό της πούναι κίτρινο σὰν τ' ἀγιοκέρι. Καὶ τὰ λιγνὰ τὰ δάχτυλά της τρέμουν στὸ πλέξιμό της. Μπορεῖ καὶ νἀν' ἀλήθεια πῶς δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ ἀκόμα. Ἡ Μίνα συλλογίζεται τὸ νεκροταφεῖο μὲ τοὺς σταυρούς, μὲ τὰ πένθιμα τάμάξια, τοὺς μαυροντυμένους ἀνθρώπους καὶ τοὺς μεγάλους λάκκους ποὺ σκάβουν στὸ κρύο τὸ χῶμα γιὰ νὰ ρίξουν τοὺς ἄμοιρους νεκρούς! .... Δὲν εἶναι παραμύθια αὐτά. Αὔριο ἢ μεθαύριο θὰ τὰ ἰδῇ καὶ κείνη...

Ἡ στενοχώρια πνίγει τὴ Μίνα. Ἡ μέρα λίγο-λίγο πέφτει. Τὸ σκοτάδι ἁπλώνεται καὶ μεγαλώνει.

. . . . . .

Ἄξαφνα ἡ γιαγιὰ ποὺ δὲν βλέπει πιὰ κιόλα καθαρά, νοιώθει ἕνα μικρὸ ὑγρὸ χεράκι νὰ γλυστράει μέσ' στὸ δικό της καὶ μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστὴ νὰ τῆς ψιθυρίζῃ στ' αὐτί της.

— Γιαγιάκα, ἤθελα νὰ σοῦ πῶ...

Στὰ γόνατα τῆς γιαγιᾶς ἀπάνω κουλουριασμένη ἡ Μίνα, μὲ τὸ βρεμένο μαγουλάκι της κολλητὰ στὸ ζαρωμένο γέρικο τῆς γιαγιᾶς της, κλαίει, κλαίει...

Μὲ κομμένα ἀπὸ κλάματα λόγια, δίνει τὸ λόγο της πὼς θἆναι εὐγενική, καὶ φρόνιμη, καὶ ὅ,τι θέλουνε καὶ περισσότερο ἀκόμα.

— Μόνο, γιαγιάκα μου, νὰ μὴ μοῦ ξαναζητήσῃς πιὰ συγχώρηση, τἀκοῦς; Ποτέ.

Σύμφωνοι. Καὶ τώρα ποὺ ὅλα εἶναι φτιαγμένα καὶ μονοιασμένα, φέρανε τὴ λάμπα. Καὶ μαζὶ ἡ Μίνα κι' ἡ Γιαγιὰ της κοιτάζουν ἕνα παλὸ λεύκωμα ποὺ οἱ φωτογραφίες του, κιτρινισμένες πιά, γεννοῦν τόσες ἐρωτήσεις, τόσες ἱστορίες χαρωπές, γλυκειὲς καὶ περίεργες.

Καὶ κάπου-κάπου, ἡ Μίνα ποὺ νοιώθει ἀκόμα τὸ στῆθος νἀνεβοκατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἀναφυλητό, ὁρμάει μ' ἕνα πήδημα ξαφνικὸ καὶ δίνει ἕνα φιλάκι στὸ ρυτιδωμένο μάγουλο τῆς γιαγιάκας της.

(A. Lichtenberger) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΜΑΒΙΛΛΗΣ (*)

Τὸν ἥσκιο του θωροῦν συχνὰ στὸ Δρίσκο,
Τῆς Τέχνης, τοῦ Καλοῦ, μεγάλο θρῆσκο,
Τὴ νύχτα μοναχὸς νὰ τριγυρίζῃ,
Λόγια σοφά, περίσσια νὰ σκορπίζῃ.

Ὠϊμέ! τί νἆναι κεῖνο ποῦ δὲ βρίσκω,—
Ρωτοῦσα τὸ χλωμὸ τῆς νύχτας δίσκο,
Ρωτοῦσα καὶ τὸ δίσκο ποῦ χαρίζει
Τὸ φῶς του τὴν ἡμέρα· τί γνωρίζει;

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀτέλειωτο τὸ βάθος
Τοῦ Ἀγνώστου τριγυρνοῦσα ἀποσταμένος
Θαρρόντας μήπως ἡ ζωὴ εἶναι λάθος.

Τὴ Γνῶσι, τὴν Ἀλήθεια, ἐδῶ τὴν εἶδα:
Σ' ὤμμορφο κόσμο ζῆς φωτολουσμένος,
Ἂν σκοτωθῆς γλυκὰ γιὰ τὴν Πατρίδα!

Ν. ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗΣ

(*) Τὸ σοννέτο αὐτὸ ἀναφέρεται στὸν ἡρωϊκὸ θάνατο τοῦ ἐξόχου Κεφαλληνίου ποιητοῦ Λ. Μαβίλλη, στὸν Δρίσκο τῆς Ἠπείρου, τὸ 1912. Ὁ κ. Ν. Δομενεγίνης ὑπῆρξε συμπολεμιστὴς τοῦ ἥρωος καὶ παρευρέθηκε στὸ θάνατο ποὺ ἐξυμνεῖ. Στὴν ἴδια μάλιστα μάχη ἐκινδύνευσε καὶ ὁ ἴδιος· ἀπὸ κάτω του σκοτώθηκε τἄλογό του. — Σ.τ.Δ.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ O. LE ROY]

Γ'. (Συνέχεια)

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ πρώτου πατώματος, ποὺ τὴν ἐνόμιζε ἀκατοίκητη, ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ καὶ μὲ κρότο, καὶ βγῆκαν ἀπὸ μέσα δυὸ ἄνθρωποι...

Ὦ, Θέ μου! τί ἄνθρωποι ἦταν αὐτοί; Τί ροῦχα ἦταν ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσαν; Τί μοῦτρα ποὺ εἶχαν;... Ὁ ἕνας ἦταν βέβαια μαῦρος· στὴν ταραχή του ὅμως, ὁ φτωχὸς Πιερρότος τοὺς εἶδε μουντζουρωμένους καὶ τοὺς δυό. Καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε ἀμφιβολία πὼς αὐτοὶ ἦταν οἱ κλέφτες τῆς περιουσίας του.

— Νά τους! ξεφώνισε. Ἐδῶ τοὺς ἔχω!.. Τοὺς ἔπιασα!.. Τοὺς κρατῶ!...

Κι' ἅρπαξε καὶ τοὺς δυὸ ἀγνώστους ἀπ' τὸ λαιμό, ξεφωνίζοντας ὁλοένα:

—Βοήθεια!.. Κύριε Κάσσανδρε, τρέξετε!.. Βοήθεια νὰ δέσουμε τοὺς κλέφτες!..

Σὲ λίγο νὰ κι' ὁ Κάσσανδρος, ξεπροβάλλει ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο, ὅπως βγαίνουν τἀνδρείκελλα στὸ θεατράκι τοῦ Φασουλῆ, ὠπλισμένος μ' ἕνα μουσκέτο (παλὸ τουφέκι) ποὺ ἦταν πρὸ πολλοῦ σὲ ἀποστρατεία, καὶ μ' ἕνα κατασκουριασμένο σπαθί. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Κολομπίνα, ποὺ τρέμει ὅλη ἀπὸ τὸ φόβο της, ἂν καὶ κρατεῖ στὸ χέρι μιὰ σκούπα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου, παρουσιάζεται ἕνας γέρος, μὲ τὴν περρούκα φορεμένη στραβά, ποὺ τὸν συνοδεύει μιὰ μεγάλη σταχτερὴ γάτα: Εἶναι ὁ μπάρμπα Μιστανφλοῦτος. Ἄκουσε κι' αὐτὸς τὶς φωνὲς καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὴ σοφίτα του, κρατῶντας ἕνα χοντρὸ μπαστοῦνι.

«Ἄδειασε τὸ πουγγί του στὸ τραπέζι ...» (Σελ. 221, στ. α'.)

—Κουράγιο, Πιερρότε! τοῦ φωνάζουν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές.

Μὰ ὁ Πιερρότος δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν. Ρίχτηκε στοὺς κλέφτες μὲ τόση ὁρμή, ὥστε κυλίσθηκε μαζί τους στὸ πάτωμα· ἔξακολουθοῦσε ὅμως νὰ τοὺς κρατῇ σφιχτὰ καὶ νὰ φωνάζῃ:

—Τοὺς κρατῶ!..

Εἶναι οἱ κλέφτες μου!.. Φέρτε σχοινιὰ νὰ τοὺς δέσουμε!..

Ἀλλὰ μόλις ὁ Κάσσανδρος ἐπλησίασε τὸ σύμπλεγμα τῶν ἀνθρώπων ποὺ κυλιοῦνταν κεῖ-χάμω, πέταξε ἀμέσως τὸ σπαθὶ καὶ τὸ μουσκέτο μακρυὰ καὶ, ἀρπάζοντας τὸν Πιερρότο ἀπὸ μιὰν ἄκρη τῆς μπλούζας του, προσπάθησε νὰ τὸν τραβήξῃ.

Συγχρόνως ξεφώνιζε:

—Μή!..μή!.. Ἄς τους!.. Ἄχ τί μοῦ κάνεις, παληόπαιδο! Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς εἶναι οἱ καινούργιοι μου νοικάρηδες;.. Ἕνας πρίγκηπας, μωρέ, κι' ἕνας μαρκέζος!... Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν βαλίζα φουσκωμένη ἀπὸ χρυσάφι, νὰ τοὺς πάρῃς ἐσὺ γιὰ κλέφτες!... Βλάκα! Στραβόξυλο!

Ὅταν ἄκουσε τὶς λέξεις νοικάρηδες, μαρκέζος, πρίγκηπες, ὁ δυστυχὴς Πιερρότος, σαστισμένος, ξέσφιξε τὰ δάκτυλά του κι' ἄφισε νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης, (γιατὶ μιλῶντας ὁ Κάσσανδρος, δὲν ἔπαψε νὰ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὴ μπλούζα,) ἐνῷ ὁ Ἀρλεκῖνος κι' ὁ Ραντί-Γκρί, μισοπνιγμένοι, σηκώνουνταν ἀπὸ χάμω καὶ τινάζουνταν μ' ἕνα σωρὸ «οὔφ! οὔφ!». Τὸν Ραντί-Γκρὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ λαιμοῦ, τὸν εἶχε πιάσει ἕνας βήχας, ποὺ κόντεψε πάλι νὰ πνιγῇ.

«—Ἄχ, Θέ μου! συλλογίζουνταν ἡ Κολομπίνα ἀπελπισμένη. Τί θὰ βγῇ ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ κακό; Ὁ πατέρας μου βέβαια θὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Πιερρότο καὶ δυστυχία μας!.. Αὐτὸς ὁ θυμὸς φαίνεται πὼς θὰ τοῦ βαστάξῃ πολύ!..»

Ὁ Μιστανφλοῦτος εἶχε καθήσῃ 's ἕνα σκαμνί, ἐκεῖ στὴν ἄκρη ποὺ ἄρχιζε ἡ σκαλίτσα τῆς σοφίτας, κι' ἐκοίταζε, περιμένωντας, γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἔτρεξε, νὰ μιλήσῃ καθένας καὶ νὰ ἐξηγηθῇ.

Ὅσο γιὰ τὸν Πιερρότο, σαστισμένος ἀκόμα γιὰ τὸ λάθος του, ντροπιασμένος, ἔσκυβε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύριζε κλαυτά:

—Μὲ συγχωρῆτε, κύριε Κάσσανδρε!.. Μὲ συγχωρῆτε, κύριοί μου!.. Δὲν μοῦ τὸ εἶχαν πῇ... Μ' ἂν ξέρατε τί μοῦ συμβαίνει!.. ἂν ξέρατε τί δυστυχισμένος ποὺ εἶμαι!..

Καὶ σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του, τὸ κλαίμενο τὸ παιδὶ ἔβαλε πάλι τὰ κλάματα.

Εἶχαν πάθει στὸ σπίτι του μιὰ προσβολή, ποὺ δύσκολα μποροῦσαν νὰ τὴ συχωρέσουν. Δὲν τοὺς πῆραν μόνο γιὰ κλέφτες, παρὰ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς πνίξουν... Εἶναι πράγματα αὐτά;... Ἔτσι κάνουν στὸ Παρίσι;...

Στὸ τέλος ὅμως προσποιήθηκαν, ὅτι συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ κλάμματα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ παρακάλια τοῦ γέρου. Κι' ὁ Ραντί-Γκρί, μὲ ἡγεμονικὴ γενναιοφροσύνη καταδέχθηκε νὰ πῇ:

—Ντὲν πειράζει... ντὲν ἦταν τίποτα!..

— Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους! ἐπρόσθεσε κι' ὁ Ἀρλεκῖνος.

Ὅταν ὁ Κάσσανδρος εἶδε τοὺς ξένους του νὰ ξεθυμώνοις κι' ἡσύχασε κάπω, ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριὰ γύρισε στὸν Πιερρότο καὶ τὸν ρώτησε

— Δὲν μᾶς ἐξηγεῖς τώρα ἐσύ, πῶς ἔκαμες αὐτὸ τὸ φοβερὸ λάθος; ὄνειρο εἶδες; ἢ μὴ σοῦ ἦλθε τετάρταιος πυρετός;

— Ὄχι ἀλλοίμονο! ἀποκρίθηκε ὁ Πιερρότος, μακάρι νἄταν αὐτό! Μὰ δυστυχῶς δὲν τὸ εἶδα στὸν ὕπνο μου, παρὰ εἶναι ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε.

—Τί; τί πρᾶγμα; φώναξε ὁ Κάσσανδρος. Μίλησε καὶ μᾶς ἔσκασες!

—Νά, ἀπόψε, τὴ νύχτα, ἐνῷ κοιμοῦμουν στὸ κρεββάτι μου..

—Ἀμ βέβαια στὸ κρεββάτι σου! Ποῦ ἤθελες νὰ κοιμᾶσαι; στὸ σκαμνί σου;... Ἔλα, ἄσε τὰ περιττὰ λόγια καὶ πές μας. Τί σοῦ συνέβη λοιπὸν τὴ νύχτα;

Στὸ θυμό του, βλέπετε, ὁ Κάσσανδρος δὲν καταλάβαινε πὼς αὐτὸς ἔλεγε τὰ περιττὰ λόγια καὶ μὲ τὶς διακοπές του, δὲν ἄφινε τὸν Πιερρότο νὰ ἐξηγηθῇ.

Ἐπιτέλους ὁ νέος τὸ εἶπε:

— Μοῦκλεψαν ἕνα πουγγί, ποὺ εἶχε μέσα ὅλη μου τὴν περιουσία!

—Ἄχ, δυστυχία!.. φώναξε ἡ Κολομπίνα, ποὺ τὰ τριανταφυλλιά της μάγουλα ἔγειναν χλωμὰ σὰν τοῦ Πιερρότου.

— Ἔ; τί λές; ἔκαμε ζωηρὰ ὁ Κάσσανδρος. Σ' ἔκλεψαν, ἀλήθεια;... Μπῆκαν κλέφτες στὴν κάμαρά σου;...

—Ἀπὸ τὸ παράθυρο, κύριε Κάσσανδρε! ἀποκρίθηκε ὁ Πιερρότος. Ὁρίστε, ἐλᾶτε νὰ τὸ ἰδῆτε. Εἶναι ἀκόμα ὅπως τὸ βρῆκα τὴ στιγμὴ ποὺ ξύπνησα!

Τότε μπῆκαν ὅλοι στὴν κάμαρα τοῦ Πιερρότου κι' εἶδαν τὸ παράθυρο διαπλατωμένο, τὰ συρτάρια μεσανοικτὰ καὶ τὰ πράγματα σκόρπια.

«—Μ' ἔκλεψάν!..» (Σελ. 221, στ. γ'.)

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, ὁ Κάσσανδρος, τρέμωντας ὅλος ἀπὸ θυμό, πότε ἔβριζε βλάκα τὸν Πιερρότο καὶ πότε σκυμμένος ὡς κάτω ζητοῦσε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς του ξένους.

Αὐτοὶ τοῦ ἔκαναν ἀκόμα τὸ βαρύ...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Β'.

—Πῶς εἶναι λοιπὸν ἡ Τρισεύγενη ;

—Παράστημα ἐπιβλητικό, ὥμορφη. Μοιάζει τῆς Κυβέλης.

—Πῶς μιλοῦσε ;

—Ὅπως ὅλοι μας. Λιγάκι ἐκδικητικὴ ὅμως: Δὲ μοῦ τὸ λησμόνησε κάποτε ποὺ ἔτυχε νὰ προτιμήσω τὸν Κάλβο περισσότερο ἀπ' τὸ Σολωμό. Κάτι μοῦζε πεῖ καὶ γιὰ τὸ Μουρίζ, μὰ δὲ θέλησε νὰ μοῦ τὸ σαφηνίσει.

—Τὴν Ἑλληνικὴν Αἴγλη ;

—Τὴν ἐγνώρισα· ἐπιφυλακτικὴ ὡς τόσο. Καλὴ ψυχὴ κατὰ βάθος.

—Γιατὶ δὲν ξαναφάγηκε στὴ Διάπλαση ;

—Δὲν ξέρω δυστυχῶς(*). Ἐγνώρισα ἀκόμα τὸ Κυανόλευκο Λάβαρο,—γι' αὐτὸ σᾶς εἶχα γράψει, τὴ Φωνὴ τῆς Πατρίδος, τὴν Εὐγενῆ Φιλοδοξία, τὸ Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς...

—Ὄνομα μονάχα ;

—Ὄχι· σὰν πέρασ' ἀπ' τὴ γειτονιά του κάποτε, δικαιολόγησα τέλεια τὸ ψευδώνυμό του· σὰ τὸν ἀντίκρυξες ὅμως, ἄλλο πρᾶγμα· τὸν ἔπαιρνες γι' ἄγγελο ποὺ τοῦ λείπουν τὰ φτερά.

—Ἄλλο κανένα ;

—Τὴν Ψεύτικη Κουκλίτσα. Ἰδιότροπη Ψυχή. Δυὸ φορὲς μὲ περίμενε στὸ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως γιὰ νὰ μὲ γνωρίσει, καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ μιὰ ποὺ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία. Τὴν Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς, τῆς Τρισεύγενης τὸ δορυφόρο, καὶ μερικοὺς ἄλλους ποὺ δὲ τοὺς θυμοῦμαι δυστυχῶς, ἀπὸ τὴ «Δημοκρατία»...

Ἐγνώρισ' ἀκόμα καὶ τὴν Κόρη τοῦ Βουνοῦ· εἶχ' ἔρθει τότε στὴν Ἀθήνα κι' ἔτυχε νἄμαι στὴ Διαπλαση καὶ μάλιστα στὴ θέση τῆς γραμματέως, ὅταν τὴν ἐπισκέφθηκε.

—Τὴν Ἰδεώδη Ἑλλάδα ; μοῦ λέγει ἡ Σπρογγαλιά.

—Δυστυχῶς δὲν τὴν ἐγνώρισα. Ἐγνώρισα ὅμως τὸ θεῖό της, ὑποχρεωτικώτατο καὶ εὐγενέστατο.

—Τὰ κορίτσια τοῦ κ. Ξενόπουλου ἔχουνε ψευδώνυμο στὴ Διάπλαση ; μοῦ λέγει ἡ Ἠπειρωτικὴ Καρδιά.

—Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω, τῆς εἶπα καὶ θὰ μοῦ σχοφέρετε τὴ σιωπή μου στὸ ζήτημα τῶν ψευδωνύμων. Εἶδα ποὺ μέρωτοῦσε καὶ ἡ Πικραψυχιὰ λίγο πιὸ μπροστὰ γιὰ τόνομα τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος.

—Τὸν Ἀναγία, καλέ, τὸν ἐγνώρίσατε ; γιὰ πές μας ! μοῦ σφύριξε κάποιος ἀγέγνωρος φίλος.

—Τὸν Ἀναγία; Καὶ ναὶ καὶ ὄχι.

—Μὰ ἤσουν κεῖ ὅταν ἔγραψε τὰποτελέσματα τῆς τριακοστῆς δεύτερης Κυριακῆς.

— Δὲν ἀντιλέγω. Δηλαδὴ τὸν ἐγνώρισα.

—Καὶ δὲ μεγαλώνει. ἀλήθεια ; μοῦ λέγει ὁ Μουρίζ, χαμογελῶντας.

—Δὲ μεγαλώνει. Πάρτε τὴ Διάπλαση τοῦ 1905 ἢ τοῦ 1906, δὲ θυμοῦμαι καλά, καὶ θὰ δῆτε πὼς τὸν καταράστηκε ἡ Διάπλαση νὰ μὴ μεγαλώσει ποτέ του, ἀπὸ κάποια του ἀταξία. Φοβηθῆτε λοιπὸν σεῖς τὴ κατάρα της καὶ μακριὰ ἀπὸ ἀταξίες.

— Τὄνομά του εἶναι αὐτό ; μὲ ρώτησε κάποιος ἄλλος.

—Κι' ἂν δὲν εἶναι τὄνομά του, ἐκεῖνο πιὰ λησμονήθηκε. Μὲ τόνομα Ἀναγία εἶναι γνωστός. ὅπως ὁ Πέτρος Ἀποστολίδης μὲ τὸ ψευδώνυμο Παῦλος Νιρβάνας.

—Τὴν Κυρὰ Μάρθα ;

—Πῶς ὄχι ; Τόσες φορὲς ποὺμουνα ἄρρωστος στὸ πόδι, ἡ κυρὰ Μάρθα πρόθυμη πάντα της μὲ πότιζε . . . πικραψινθιές. ("Ολοι ἀρχίζαν νὰ πειράξουν τὴν Πικραψινθιὰ σὰν ἄκουσαν τὴ λέξη.)

— Στὴν περίφημη ταράτσα τοῦ Ἀνανία πήγατε ;

— Πῶς ὄχι ! ἐκεῖ συνεδρίαζε καμμιὰ φορὰ ἡ «Δημοκρατία»· τόπος... στοιχεωμένος ὅμως. Δὲν τὴν ἔπαθε μόνο ὁ Ἀναγίας· τὴν ἔπαθε καὶ ἡ «Δημοκρατία». Ὁ ἀέρας τῆς ταράτσας τῆς πείραξε τὰ νεῦρα φαίνεται καὶ διαλύθηκε.

—Ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ φόβος, δὲ θὰ πήγαινες, μοῦπε κάποιος ἄλλος.

— Μὰ ποῦ τὸ ξέρεις ; ποῦ λέω, μπορεῖ νὰ τὸ λέγω αὐτὸ κι' ἀπὸ πεῖρα. (Γέλασαν ὅλοι.)

—Δὲ μᾶς εἶπες...

—Τί ;

—Γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ξενόπουλου.

(Στάλλο φύλλο τελειώνει.)

Πειρακτήριον

ΜΑΛΩΜΕΝΕΣ

(Στὴ φίλη μου Φερενίκη)

Ἡ Νίκη καὶ ἡ Λιλὴ μάλωσαν.
Δέτε τις πῶς κάθουνται μακρυὰ
ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη, μὲ μισογυρισμένες πλάτες στὸ θρανίο, ἐνῶ κάθουνταν πάντα μαζὶ καὶ συμμαζευτὰ—συμμαζευτά ! Δὲν μιλιοῦνται, δὲν κοιττάζονται κἄν, μὰ κι' οὔτε στὸ μάθημα προσέχουν.
Ἡ σκέψη, πῶς εἶναι μιλωμένες, τὶς συγκινεῖ καὶ τὶς κάνει κι' ἀπρόσεκτες. Κι' ὁ καθηγητὴς θυμώνει. Ἀ ! τί μακριὰ ποὺ τοὺς φαίνεται ἡ ὥρα ! Γιατὶ ἀργεῖ ἔτσι νὰ τελειώσῃ ; Μὰ πότε πιὰ θὰ κτυπήσῃ αὐτὸς ὁ κώδων ;

Νά, κτυπάει ! Ὁ καθηγητὴς φεύγει. Ἕνα φρρρ.. ἀπὸ τὰ βιβλία, ποὺ μαζεύονται, κι' οἱ μαθήτριες, χαρούμενες, κατεβαίνουν νὰ παίξουν στὴν αὐλή. Οἱ φιλενάδες μας δὲν ἔχουν ὄρεξη νὰ κατεβοῦν σὲν τὶς ἄλλες, μὰ ἀναγκάζονται. Ἡ κ. Διευθύντρια δὲν ἐπιτρέπει νὰ μένουν ἐπάνω.

Τἄλλα κορίτσια, ποὺ κατέβηκαν πρίν, ἔχουν ἀρχίσει κι' ὅλα τὸ κηνυγητό, Μπᾶ !. γιατὶ κι' ἡ Λιλὴ μας δὲν πηγαίνει νὰ παίξῃ παρὰ μαζεύεται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου ; Δὲν τῆς ἀρέσει πιὰ τὸ κηνυγητό ; Καὶ πολὺ μάλιστα! Μὰ ἡ Νίκη, ἡ συντρόφισσά της 'ς τὰ παιγνίδια καὶ στὶς τρέλλες, τῆς λείπει.

Εἶναι μαλωμένες.....

«Καὶ γιατὶ δὲν πᾶς νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμη, νὰ φιλιωθῆτε;» τῆς λέγει μιὰ φωνὴ μέσα της.

Ἀλλὰ μιὰ ἄλλη ἀπαντᾷ : «Ἂς ἔλθῃ ἐκείνη πρώτη !».

«Ἐσὺ φταῖς, τῆς λέει ἡ πρώτη, καὶ σὺ πρέπει νὰ πᾷς· ἂν σκέπτεσαι ἀλλοιώτικα, εἶσαι κακό κορίτσι».

Μὰ ἡ Λιλὴ εἶναι καλή. Καί, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ καιρὸ στὸν ἑαυτό της νὰ μετανοιώσῃ, τρέχει γρήγορα στὴ φίλη της.

— Συχχώρεσέ με, Νίκη μου !

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, Λιλή μου !

Φιλήθηκαν. Καὶ τώρα, πασμένες ἀπ' τὸ χέρι, διασχίζουν τρέχοντας τὸν κῆπο,

Ἡ χαρὰ τὶς ἔκανε σὰν τρελλές.

Φτωχὸ Χαμομηλάκι

ΣΜΥΡΝΗ

Μέσ' στὴν ἡσυχιά,
Χαρωποὶ σεῖς, ἦχοι,
ξάφνου ἀντιλαλῆστε
καὶ γοργὰ-γοργά,
Τ' ὅμορφο τραγοῦδι,
πέστε, τραγουδῆστε.

Νά ! Μέσ' στὸν ἀγέρα
τώρα φτερουγίζει
τ' ἄπαλὰ φτερά της
τ' ἄσπρα ἡ Λευτεριὰ
καὶ σὰν πεταλούδα
στοὺς ἄνθοὺς γυρίζει
(Κούφια ἀνατριχίλα
στἀνθη, στὰ κλαριά.)
Κεῖ μ-κρυὰ μιὰ λάμψη
ποὺ ροδοφεγγίζει
καὶ ποὺ χρυσολάμπει
μέσ' στὴν ἐαστεριὰ
Κι' ἄγγελος μιὰ λύρα
ὁλόχρυση κουρντίζει.
- Τὸ ναὸ 'κεῖ πέρα
χτίζει ἡ 'Λευτεριά !—
Φτάνουν 'δῶ καὶ σβύνουν
ἀπὸ πανηγύρια
ὕμνοι, ἀχοί, τραγούδια,
Ζήτω φτάνουν μύρια ;
Μέσ' στοὺς χαρωποὺς τοὺς
ἤχους τῆς Καμπάνας
μιὰ φωνὴ κλαϊμένη :
«Ὅμορφη γεννιά μου,
Σμύρνη, ἔλα ξεσπλώσου
σιὴ θερμὴ ἀγκαλιά μου...
Σμύρνη, ὅμορφη κόρη,
δοξασμένης Μάννας !».

Μέσ' στὴν ἡσυχιὰ
Χαρωποὶ σεῖς, ἦχοι,
ξάφνου ἀντιλαλῆστε
καὶ γοργὰ-γοργὰ
τὅμορφο τραγοῦδι,
πέστε, τραγουδῆστε.

Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ

(*) Γιατὶ ἔγεινε συνεργάτρια, ἀπλούστατα.—Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ περιέργεια εἶναι ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον συναντᾶται πολὺ συχνὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον: Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις :

[illegible]
(Παράφρασις)

Νικητὴς τοῦ "Δουστερλιτς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Μπεμπέκα ! Γιατὶ δὲ λὲς «εὐχαριστῶ» στὴν ξαδελφούλα σου, ποὺ σοῦδωσε καραμέλες ;

—Μὰ δὲν εἶναι καμμιὰ μεγάλη κ υ γ ί α !. (Γεγονός)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελλην. Ἐλπίδος

***

Τὸν Δοξασμένο Ἀρχηγὸ ἐρωτᾷ ὁ γουνός του :

— Καὶ τὶ βιβλία θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω στὰ γενεθλιά σου ;

—Ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία, γουνέ μου, ποὺ πουλοῦν στὰ Ζαχαροπλαστεῖα κι' εἶναι μέσα γεμάτα κουφέτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφ. Ἑλληνίδος

***

Ἡ *Διδασκάλισσα* : — Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει νὰ γινόμαστε καλύτεροι ἀπ' ὅ,τι μᾶς ἔκανε ἡ Φύσις ;

Ἡ *Μαθήτρια* : — Ὁ κορσές, κυρία !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφ. Ἑλληνίδος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἄπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντ. Ι. Θεοφ.

Ε	ΜΕ	ΑΙ	ΩΝ	Ε
ΡΑ	Η	ΒΛΟ	Ω	ΡΑ
ΜΑΣ				ΤΟΣ

Πέντε χρονικαὶ διαιρέσεις

β'.) Τρίγωνον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

* * * * * * = Ζῴον ἀνήμερον.
* * * * * = Οὐράνιον σῶμα.
* * * * = Ἀκρωτήριον.
* * * = Ἄνθος.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

γ'.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

—Μαρία, Ξενορῶντα, Νίκο, ἐλᾶτε νὰ σᾶς δώσω.

—Τί ;

—Αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα.

δ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριελ

Tl-q-rt-vndrd-dmnch-plrr

Λύσεις τοῦ 26ου φύλλου

α'.) Κάρπαθος, Ἰκαρία, Τῆνος, Θήρα, γ'.) Πάρος.—β'.) Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.

L A M E
A M E
M E
E

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ καταστημάτων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 4 Ἰουνίου 1919.

Στερεότυπον : Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στὸ τελευταῖο του φύλλο, ὁ καλός κ. «Νουμᾶς» ἀναδημοσιεύει πάλιν ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφία μου τὴν ἀπάντησή μου πρὸς τὸ *Βασιλιᾶ Ἀνήλιαγο*. Δημοσιεύει ἐπίσης; δυὸ σχετικὰ Ἐπιγράμματα ἐνναντίον τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποὺ τὸν ἀναφέρει ἀκόμα ἄλλες δυὸ μερές. Κι' ὅμως; ὁ κ. μας «Νουμᾶς;» θεωρεῖ τὸν κ. Ξενόπουλο . . . πεθαμένο ! Τί θἄκανε ἀπὸν ἂν τὸν θεωροῦσε κι' ζωντανό ; Κι' δὲν θὰ ἔγραφε καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο τὸ φύλλο του !...

Ὡστόσο, τὸ ἕν' ἀπὸ τὰ δυὸ Ἐπιγράμματα, εἶναι πολὺ νόσιμο καὶ πολὺ ἔξυπνο. Τόσο, ποὺ ὁ ἴδιος; ὁ κ. Ξενόπουλος μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσω, γιὰ νὰ γελάσουν καὶ τὰ παιδιά. Ἰδοὺ αὐτό :

Ἐπιτύμβιον Φαίδωνος

Αὐτὸ ἐδῶ τὸ κρύο μνῆμα,
τὸ Ἀριστείου μαῦρο θῦμα,
ἀναπαύεται ὁ Φαίδων
«Διπλάσεως τῶν Παίδων»
κ' κάποιων ἄλλων παλιμπαίδων.
μέσ' στὸ χῶμα πιὸ ἐτάφη
τοσκισμένη τὴ γραφίδα,
Τὸ σαβανό του ἐρημερίδα—
κόμα γράφει, γράφει, γράφει.

Ἐμεῖς τουλάχιστο, στὸ σπίτι γελᾶμε πολύ. Κι' εἴπαμε πὼς μ' αὐτὰ ἐλία πρέπει νὰ λήξῃ αἰ' ἡ στιχομία μὲ τὸν κελὸ μας «Νουμᾶ». Ἂς ἀφῆ λοιπόν. Δὲν θὰσχολη θῶ πιὰ τ' τοῦ, περ' ἂν τύχῃ νὰ δημοσιεύσῃ ἀκα Ἐπ' γραμμα νοστιμώτερο...

Ἀς τὸν μείλοντκ Ἐξοκοιτεχνικὸν ἀμορον τῆς *Ἀγριόπαπιας* ἐδήλωσε ἀκόμα συμμετοχὴν ὁ *Ἰωάννης* Ἀλάσης καὶ ὁ *Θεόδωρος Κουζίνης*. Ἀγριόπαπια ἐτεσκέφθη πρὸχθὲς κ. Ξενόπουλον καὶ συνωμίλησαν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἰδέας. Ἀν λοιπὸν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ ἐπιληθοῦν διὰ τῆς «Διαπλάσεως;» τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Φαίδωνος ὅλοι οἱ ἐδήλωσαν συμμετοχήν, διὰ νὰ ἔχουν τὸν Σύλλογον ὁριστικῶς καὶ ἀποκτήσουν τὸ Καταστατικόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐργασίας του, αὐταὶ θὰχ!-ῶν τὸ φθινόπωρον, γιατὶ τώρα τὸ καλοκαίρι φεύγουν ὅλοι καὶ δὲν εἶναι κανείς.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι του,

Ἀνθεμίς. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ γνωριμία τοῦ νέου μας φίλου κι' εὐχομαι νὰ τοῦ περίσῃ τὸ πόδι γιὰ νὰ μπῆ κι' αὐτός στὸ χορό.

Ἀγριοτλούδο, τετράδια καὶ φύλλα σοῦ ἔστειλα. Διεβίβασα στὸν κ. Φαίδωνα τὰ συγχαρητήριά σου κατὶ τὴ εὐχαρίστιες σου πρὸ «μὲ τὸ θαυμάσιο βιβλίο του σ' ἔκαμε νὰ περάσῃς πολὺ-πολὺ εὐχάριστες στιγμές;».

Τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς μὲ παρακκλεῖ νὰ δηλώσω, ὅτι τὸ δ'ήγημα του ποὺ ἐδραβεύθη, τὸ ἔγραψε καὶ μοῦ τὸ ἔστειλε πρὶν χάσῃ τὸν ἀδελφό του «γιατὶ βίβκια τώρα δὲν ἔχει καμμιὰ ὄρεξη νὰ γράφῃ ἠλαροταραγωδίες». Τὸ πιστεύω. Κι' ὅμως πολλὲς φορὲς λυπημένοι ἄνθρωποι γράφουν φτιδρότατα πράγματα κι' ἄλλοι, χαρούμενοι, γράφουν θλιβερά...

Κανέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία, *Ἡλιογέννητη*, δὲν εἶναι γιὰ κορίτσι 17 ἐτῶν. Οὔτε ὁ Νίτσε, οὔτε ὁ Βοκάκιος, οὔτε ὁ Ρουσσώ. Ἔχει; καιρὸ νὰ τοὺς; διαβάσῃς. Κι' ἂν δὲν διαβάσῃς κὰ καθθίλου τὴν «Ἐλαιάμερο», δὲν θὰ χάσῃς καὶ πολύ. Θὰ μοῦ πῇς : «Μ' ἀκούω, ὅτι εἶναι ἀπὸ τάρισιουργήματα τῆς Ἰταλικῆς Φιλολογίας». Ναί· μὰ ἡ Ἰταλικὴ Φιλολογία ἔχει κι' ἄλλα πολλά.

Ἡ *Ἀφελὴς Χιωτοπούλα* μοῦ γράφει : «Οἱ Πετριὲς; στὸν "Ἥλιο» μ' εὐχαρίστησαν ὑπερβολικά. Λάτρις τῶν ἔργων τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἔχω παρακολουθήσει ὅλην τὴν σειράν. Ἐσύγκρινα τὸ τελευταῖόν του βιβλίον μὲ τὸν «Κακὸν Δρόμον» καὶ ἄλλα ποὺ ἐπηνέθησαν πολύ. Ἀλλ' ἡ προτίμησίς μου μένει δι' αὐτό.»

Καὶ μία σχετικὴ πληροφορία : Οἱ «Πετριὲς στὸν "Ἥλιο» εἶχαν τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν ἀπὸ κάθε ἄλλο φιλολογικὸν βιβλίον, καὶ τοῦ κ. Ξενοπούλου ἀκόμα. Ἐντὸς 25 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, εἶχαν πωληθῆ 500 ἀντίτυπα, ἐνῶ ἀπὸ τἄλλα, εἰς τόσον καιρόν, πωλοῦντκι συνήθως; 50. Αὐτὸ πλέον εἶναι ἕνα ρεκόρ !

Τὸ Μποτάσειον Βραβεῖον, εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν Ἀρτάκειον, ἔλαβε φέτος ἡ πάντοτε ἀριστεύουσα *Φανὴ Α. Κοκκώνη*, ἀπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις φίλας τῆς Διαπλάσεως; κόρη μὲ μόρφωσιν σπανίαν. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

Δὲν ἐξακολουθῶ διὰ κλήρου, *Φίδρο* τοῦ *Λεβάντε*, ἀλλ' ἀκόμη δὲν βρῆκα τίποτε δικό σου κατάλληλο. Τῶν ποιημάτων χωλκίνει ἡ στιχουργία, τὰ δὲ ἀνέκδοτα εἶναι γνωστά. Ἐλπίζω ὅμως νὰ εὕρω παρακάτω... Τοῦ κ. Ξ. τυπώνοντκι τώρα κι' ἄλλα βιβλία· ἀλλὰ δὲν τὰ ἐκδίδω ἐγώ, γιατ' εἶναι μυθιστορήματα γιὰ μεγάλους.

Τόση ἐντύτωση ἔκανε στὸ *Σφουγγαρᾶ* τὸ ΙΖ' Κεφάλιον τοῦ «Χωρὶς Οἰκογένεια» — μὰ καὶ σὲ ποιὸν δὲν ἔκαμε τὸ μαρτύριον τῶν παιδιῶν τοῦ Γαροφόλη;—ὥστε ἐνεπνεύσθη αὐτὸ τὸ ποιηματάκι :

Σ' ἀνάνδρου χέρια πέσανε
Τὰ δύστυχα παιδιά,
Ποὺ τἄδερνε, τὰ μάτωνε,
Τὰ παίδευε φρικτά.
Δὲν ἦταν βέβαια ἀδελφὸς
Αὐτὸς ποὺ βρέθηκεν ἐπρός·
Καὶ ὅμως τόσο πόνεσε
Σ' ἐκείνη τὴ λαχτάρα,
Ποὺ μὲ τὸ αἷμα ἔγραψε
Τοῦ πόνου του : Κατώρα !

«Μὲ λίγα λόγια, —φρονεῖ τὸ *Ἀνακτηθὲν Ἰδεῶδες*, — ὁ ἐρετεινός, σου τόμος θὰ εἶναι ὁ καλύτερος; ἀπ' ὅσους; ἐξέδωσες ὦ; τώρα». Κι' ἐγὼ ἔτσι νομίζω. Κι' ἀπὸ τώρα σ'ἐπτομαι . . . πῶς; θὰ τὸν ξεπεράσῃ ὁ προσεχής.

Τὴν δροσερότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, —ἂν καὶ σήμερα κάνει ζέστη πολλή, —ἡ *Φιμινίστρια* τὴν ἀποδίδει στὴ Θεία Πρόνοια, ποὺ λυπήθηκε τὰ παιδιά, ποὺ φέτο; θὰ ἔχουν μαθήματα μέχρι τέλους; Ἰουνίου. Κτὶ μ' ἐρωτᾷ: ἦταν σωστὸ νὰ παρατείνουν τόσο τὰ μαθήματα ; — Πολὺ σωστό, ἀφοῦ ἡ κυρία Γρίππη ἐκράτησε τὰ σχολεῖα κλειστὰ τόσους μῆνες.

Εἶσαι δικαιολογημένη, *Τόσκα*, γιὰ τὴ μακρὰ σου σιωπή, ἀφοῦ ἤλθε ἀπὸ τὴ Ρωσσία ἡ ἀδελφή σου, ποὺ εἶχες νὰ τὴν ἰδῇς ἐπτὰ χρόνια. Αἰσθάνθηκα μὲ τὠρατό σου γράμμα δλη σου τὴ χαρὰ κι' αὐτὸ μὲ ἀπεζηλώσει. Μὰ τώρα νὰ μοῦ γράψῃς!

Ναί, *Κοντορεβιθούλη*, τώρα ποὺ τελειώνουν τὰ μαθήματα, γράφε μου καθ' ἑδομάδα. Θὰ εἶμαι ἔσον ἐπιτεκῆς θέλεις; ἂν κὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει; ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιτείκεια. Ἐκφράζεσι πολὺ καλὰ στὰ γράμματά σου.

Ἀερονυτόπουλο, σήμερα ἴσα-ἴσα ξερύπωσε τὴ συλλογή σου καὶ σοῦ ἐδημοσίευσα μιὰ "Ἄσκηση. Ὁτὶ ἐρχόμενο θὰ σοῦ δημοσιεύσω ἄλλη μιά, γιὰ νἄλθῃς καὶ σὺ ἴσα-ἴσα μὲ τοὺς; ἄλλους; Κτὶ ξέρεις πῶς; συνέβη τὸ λάθος; Τὸ τετράδιό σου ἦταν χωμένο στοῦ ἀδελφοῦ σου κα', ἐπειδὴ εἶχαν τὸ ἴδιο σχῆμα καὶ τὸ ἴδιο σχεδὸν γράψιμο, τὰ πῆρα ὡς ἕνα.

Γιὰ τὶς «Πετριὲς στὸν "Ἥλιο» καὶ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξ. γενικῶς; μοῦ γράφουν μ' ἐνδουσιασμὸ καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀνεμοστρόβιλος*, *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, *Ἀλκυών*, *Ἀερονυτόπουλο*, *Ἀριελ*, *Ἐρασιτέχνις*, *Βασιλιᾶς Ἀνήλιαγος*, *Ζαρατούστρας*, *Ἀμίλκας Βάρκας*, κὶ *Ὑπερήφανος Ἑλληνίς*. Ὁ κ. Ξ. τοὺς; εὐχαριστεῖ ὅλους; μὲ τὴν καρδιά του.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴ ἑδομάδα κὶ οἱ ἑξῆς : *Γοργὸς Ἀλιάκμων*, *Καλλίφωνο Γαϊδουράκι*, *Ἀτρόμητος Δέων*, *Τραυματίας τοῦ Σκρᾶ*, *Λεινὸς Σκοπευτής*, *Ἀοτὴρ τῆς Μακεδονίας*, *Λόρδος Κρόελλ*, *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, *Ἀγκοραῖς*, *Φρένιος*, *Ἀγιαποστολίτισσα* καὶ *Λυκοῦργος ὁ Νομοθέτης*.

—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ξεσπιθώματα κτλ.

Ὅλοι σχεδὸν ὅσοι μοῦ γράφουν αὐτὴν τὴν ἑδομάδα, δὲν παραλείπουν νὰ ἐκφράσουν τὴ μεγάλη τους εὐαρέσκεια ἀπὸ τὴ «Συμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθυστερημένα, ἐλήφθησαν ἀκόμη : καὶ τὰ ἑξῆς : «Γαλλικὸν Πνεῦμα». — «Τὸ πολύτιμο φυτό». —«Τὸ καβοῦρι» κτλ. —«Ἄχ, τὶ ὤμορφη κοράσια...» — «Ὁ πατέρας στὴ Μάχη». Βλ — Δράμα ἐκ τοῦ φυσικοῦ». —«Ἀπογευματινή». —«Ἐγὼ βρέχει». —«Λόγια τῆς Γιαγιᾶς μου». —«Τὸ παιδὶ καὶ τὸ σκυλί». —«Ὀρθρινὴ δροσιά». — «Ἀνέκδοτο τοῦ Ἰσαὰκ Νεύτωνα». «Οἰκονομία Χρόνου». — Πτιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος : —«*Σὰν Ἀπομνημονεύματα*», *σὲ τρεῖς συνέχειες. Δὲν συνειθίζω νὰ δημοσιεύω τόσο ἐκτενῆ, ἔκαμα ὅμως ἐξαίρεση γι' αὐτὸ τὸ κομμάτι, ἐπειδὴ ἔχει ἐνδιαφέρον ἐξαιρετικό. Μιλεῖ, καθὼς βλέπετε, γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ σπιτικοῦ μας καὶ τοῦ κύκλου μας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό, (Τότε ὅλα ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴν Διάπλασι, θὰ τὰ ἐδημοσίευα.) Τὸ Πειρακτήριο εἶνε παρατηρής. Βλέπει μὲ τὰ δικά του μάτια κι' αὐτὰ ποὺ λέει εἶναι πρωτότυπα, ἰδιόρυθμα καὶ χαριτωμένα,— «Ἀγάπης φωλιά». Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα. Ἡ ἔκφρασή ὅμως ἐδῶ κι' ἐκεῖ εἶναι στρυφνή. Θὰ ἤθελα περισσότερη καθαρότητα. — «Ἀνοιξη». Πράγματα εἰπωμένα χίλιες φορές· μὰ καλὰ διαλεγμένα καὶ τοποθετημένα. Γι' αὐτό, ἀπὸ χίλιες Ἀνοίξεις ποὺ ἔλαβα φέτος, μόνο αὐτὴ βρῆκα ἄξια νὰ δημοσιευθῇ καὶ...νὰ ἐπαινεθῇ.—«Ἡ Χαραυγή». Πολὺ κοινό, μὰ καὶ πολὺ καλό.— «Ἀπὸ τὸν κύκλο μας» καὶ ἀπὸ τὰ συνήθεα συνήθη. Τὸ πρῶτο μόνο εἶναι ὡραῖο. Τἄλλα...περνοῦν.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : *Δαιμόνιον Πνεῦμα*, κ. (ΠΙ). *Δροσερὴ Αὐγούλα*, κ. *Ἐπτάπυλοι Θῆβαι*, ἀ. (ΙΚ). *Λόρδος Κρόελλ*, ἀ. (;). *Νύμφη τοῦ Ὀλύμπου*, ἀ. (χά ! χά ! χά !) *Νεαρὸς Νομικός*, ἀ. (ΝΜ). *Πλατωνικός*, ἀ. (ΧΜ). *Τροβλοκόμησσα*, κ. (ΑΒ). *Κόκκινο Προσωπεῖο*, ἀ. (

στρια μὲ *Σμυρν. Πρόσκ.*, *Σμυρναϊκὸν Ἀστ.*, *Λευτερωμ. Αἰβαλί.*— ἡ *Φιλόπατρις* Ἐλληνὶς μὲ *Ξενιτεμ. Μακεδονοπ.*, *Ὑπερηφ. Ἑλληνίδα.* —ἡ *Τρελλὴ Μακεδονοπούλα* μὲ *Ὠρ. Ἑλληνίδα, Ψευτ. Κουκλ.*—ἡ *Ἠλιογέννητη* μὲ *Φαντάζιο, Ἀνυπότ.. Στερνογέν.*, *Ἀκτήν.* — ἡ *Ἀνθεμὶς* μὲ *Ἀστροφεγ.*, *Πεισματ. Κρητικιάν, Μυγκέ, Μαχαβαρ. Μαεστρίναν, Φαίδραν, Ἄριελ, Ἔλβαν, Φαντάζιο, Ρομπίν.*— ἡ *Καστανὴ Χιωτοπούλα* μὲ *Κασ. Λεσβοπ.*, *Φεμινίστριαν, Μπρουνέτ.*, *Μπουμπουλ.*, *Τιάρκ.*, *Ἰσαχπίναν, Φαντάζιο, Ἀτθίδα, Νυχτολούλ.*, *Ἰουδήθ.* — ἡ *Κυκλαμὶὰ* μὲ *Ψευτ. Κουκλ.*, *Ἀγριόπ.*, *Μπουμπουλ.*—ἡ *Γυφτοπούλα* μὲ *Βοσκοπ. τ. Πηλ.*, *Γοργὴ Ψαροπ.*, *Ξεπ. Λόρδ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀλέξ. Γ. Μαν.* (περαστικά· πολὺ νόστιμα τὰ ποιηματάκια σου· μόνο ποὺ μοιάζουν περισσότερο μὲ κομμάτια ποιημάτων, παρὰ μὲ ποιήματα ἀκέραια· καὶ δὲν ἔχουν καθόλου μέτρο· ἔχεις ποιητικὴ διάθεσι, σοῦ λείπει ὅμως ἡ τέχνη, ἡ στιχουργική·) *Μικρὸν Λέσβιον* (ἔχω τόσα τέτοια, ποὺ περιμένουν τὴ σειρά τους, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμηθῶ ἂν εἶναι καὶ τὰ δικά σου μέσα στὸ σωρό· γιὰ νὰ μὴν ἀναγγείλω ὅμως τὴν παραλαβή τους, πολὺ φοβοῦμαι μήπως δὲν τὰ ἔλαβα· σοῦ δίνω τὴν ἄδεια νὰ τὰ ξαναστείλης·) *Τεύθραν* (ὡραῖα τὰ λὲς γιὰ τὰ Σμύρνη!) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Πεφίαν Μοῦσαν* (τώρα νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Γαλήνην* (καλῶς· τοὺς δέχτηκες· χαρές, ἔ; ...) *Ἀθ. Β. Κάμπ.* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἱδρυτιν τοῦ Συλλόγου κι' εὔχομαι τὰ βέλτιστα·) *Ἀκτινοβολοῦντα Ἥλιον* (πρέπει νὰ νανεώσης καὶ τὸ ψευδώνυμόν· ἄλλως δὲν σοῦ ἀνήκει καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος·) *Ὡραίαν Ἑλληνίδα* (ἔστειλα· σοῦ εὔχομαι τὸν καλλίτερο βαθμό· τί ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου!) *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον* (ἔστειλα· πῶς πῆγε ἡ ἑορτή;) *Νικ. Μπουλουγ.* (τὰ ἔλαβε·) *Ἱππότην δὲ Βωδρὸ* (ἡ ἀνταλλαγὴ καρτῶν πρέπει νὰ γίνεται ἀπ' εὐθείας· δὲν ἀναλαμβάνω τὴν διαβίβασιν·) *Μεμφιστοφελῆ* (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ ποὺ ἀπέκτησα ἕνα τόσο καλὸ φίλο· εὔχομαι ὁ ζῆλος σου αὐτὸς νὰ ἐξακολουθήσῃ·) *Ἀντ. Ι. Θεοφ.* (εἶναι αἱ Διετεῖς Διακοπαί· ἀλλὰ ὁ τόμος αὐτὸς εἶναι ἐξηντλημένος·) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (ὅλα ἐξετελέσθησαν·) *Ἠλίαν Τσακ.* (δὲν γνωρίζω τίποτα γι' αὐτὸ ποὺ μ' ἐρωτᾷς·) *Γλαυκώπιδα Ἀθηνᾶν* (ἄνοιγμα λ)μοῦ μόνον ἐπὶ προκαταβολῇ γίνεται· μόνον τῆς Β' Περιόδου τόμος λέγει ὁ Ὀδηγός, ὄχι τῆς Α') *Μέλλον τῆς Ἑλλάδος* (ὄχι·) *Πλατωνικὸν* (τὸ ἐσημείωσα·) *Μουσικολάτριδα* (γράμμα τῆς ἀδελφῆς σου μὲ Ἀγγελία δὲν ἔλαβα·) *Εὔανδρον Ἤπειρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὁ Π. τῶν Περιεχ. τοῦ 1918 δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη· ὅταν ἐκδοθῇ, θὰ τὸν ἀναγγείλω· καὶ θὰ τὸν λάβετε·) *Θελκτικὴν Κωνσταντινούπολιν* (ἔλα λοιπὸν νὰ γνωρισθοῦμε·) *Τρελλοαρσακειάδα* (καλὴν διασκέδασιν!) *Τιτᾶνα* (κι' ἐγὼ λυποῦμαι, μὰ τί νὰ γίνῃ!) *Φιλόπ. Ἑλληνίδα* (ἔστειλα· προηγουμένην δὲν ἔλαβα·) *Σβέντζον, Λυκειὰν Ἑλληνοπούλαν, Μυγκέ, Στέφανον τῆς Νίκης κτλ. κτλ.*

Σημαίαν τοῦ Βυζαντίου, Ἀετὸν τῆς Νίκης, Ξεπεσμένον Λόρδον. Ἐρασιτέχνιδα, Κῦμα, Γοργὴν Ψαροπούλαν, Γλυκοχάραμα τῆς Λευτεριᾶς (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Ἐλεύθερον Κων]πολίτην, Βοσπορίδα, Λήθην, Γρηγόριον Ε', Ψωφιδέα, Λόρδον Κρόελλ, Πλοίαρχον Ἐϊδεν, Μανιάτην, Ἄγριον Ἀτάλγανον, Κόδριγκτων, Κέδρικ Ἔρρολ (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *8ην Ἰουνίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ *50* λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 182ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

384. Λεξίγριφος

Ἀρχτῖος θεὸς μὲ δαίμονα
Γι' ἄνθος σεμνὸ μαλώσανε
Κι' ἀπ' τὶς φωνὲς ναὶ τὸ κακό,
Τὸν κόσμο ἀναστατώσανε!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου

385. Στοιχειόγριφος

Τοῦ Αἰγαίου νῆσος εἶμαι,
Ὄπως ἔχω ἂν μάφίσῃς·
Θἀντιστήσῃς βασιλέα,
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀ/ εροναυτόπουλο

386. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω λάμδα, δάζω ρῶ
Καὶ μεγάλως ἀπορῶ
Πῶς ἀπὸ Δημαγωγὸν
Γίνετ' ἄναξ τῶν Θηβῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

387. Μωσαϊκὸν

Ὁ Κόνων, ὁ Βρασίδας,
Ὁ Κίμων, ὁ Φωκίων,
Ὁ Κλέαρχος καὶ τέλος
Ὁ ἔνδοξος Σκηπίων.
Ἔξη σοῦ δίνουν γράμματα
Μαζί νὰ τὰ ἑνώσῃς
Καὶ στρατηγὸν περίφημον
Μ' αὐτὰ νὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πεισματάρας Κρητικιᾶς

388. Ἀστὴρ

* * * Ὀριζοντίως Ἀθηναῖος
* * * στρατηγὸς· καθέτως· μέ-
* * * γας βοτανικός· διαγω-
* * * A * * * νίως δὲ ἱερὸν πλοῖον
* * * καὶ ἀρχαῖος λυρικὸς
* * * ποιητής.
* * *

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Τιμημέν. Γαλανόλευκης

389. Πυραμὶς

+ Οἱ σταυρ. εὐρωπ. πρωτεύουσα.
* + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * + * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
* * * + * * * = Ἀρχαία θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Γ. Μπαγδατοπούλου

390 391. Μεταμορφώσεις

1.— Τὸ *Δάσος* δι' 6 μεταμορ. νὰ γίνῃ *Ὄρος*.

2.— Ὁ *Οἶνος* δι' 7 μεταμορ. νὰ γίνῃ *Ζύθος*.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὑπερ. Ἑλληνόπουλο

392.—396. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντιλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

νωπός, νέος, θόλος, ρίνη, ἔχω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτακι τοῦ Ἀέρος

397. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τῶν ζητουμένων λέξεων
Ἂν πάρῃς τὰρχικά,
Βασιλοπούλα ὁμηρικὴ
Θὰ κάμῃς μὲ αὐτά.
Τὰ τρίτα πάλι γράμματα
Ἂν βάλῃς στὴ γραμμή,
Ὑγρὴ μεγάλη ἔκτασις
Θὰ γίνῃ στὴ στιγμή:

1. Ἐπίρρημα χρόνου. 2, Ἄγριον ζῶον. 3, Μέρος τοῦ ἄνθους. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 6, Ἀρχαῖος θεός. 7 Μυθογράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τ. Μέλλοντος

398. Μικτὸν

ιοι - τχα - αι - δστχσν - * - τς - ιι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τροπαίου

399. Γρῖφος

Ὁδὸς Σταδίου Διδάσκετε!
Ὁδὸς Ἑρμοῦ δ' Ἀσκὸν
Ὁδὸς Εὐριπίδου Διδάσκετε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φουσσανελλᾶ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 14.

178. Ἀνανίας (ἀνὰ νῖ ἂς [ἡ]),—179. Ρέα-Ρᾶ.—180. Κίτρον-Κίτιον.—181. Σχῖνος-Ἰσχνός.

182. ΙΕΡΑΞ
ΔΩΡΟΝ
ΓΑΔΟΣ
ΛΕΡΟΣ
ΣΙΦΩΝ

183. Ἡ πρώτη γίδα μὲ τὴν τεσσαρακοστὴ κάνουν 41 ὁκᾶ τὴν ἡμέρα. Ἡδεύτερη μὲ τὴν τριακοστὴ ἑνάτη, πάλι 41. Ἡ τρίτη μὲ τὴν τριακοστὴ ὀγδόη τὸ ἴδιο, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔτσι οἱ πέντε ἀδελφοὶ τὶς ἔκαμαν ζευγάρια. καὶ καθένας ἐπῆρε ἀπὸ τέσσερα, δηλαδὴ ὀκτὼ γίδες, ποὺ ἔδιναν καθεμέρα 164 ὁκάδες γάλα.—184—188. Διὰ τοῦ Ο: ο ὗ λ ο ς, ο ὐ λ ή, δ ο ῦ λ ο ς, ὀ β ο λ ὸ ς, ὀπός.—189. ΕΡΑΤΩ (ἡμΕρα μέΡος, ἀνίΑτος, ἀναΤολή, τρΩγω.)—190. Μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό.—191. Ἀ μ ύ ν ε σ θ α ι ὑ π ὲ ρ π ά τ ρ η ς. (ἀ - μῆνες-θε-ὑπὲρ πατρίς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΘ'—351]

Λίμνη τοῦ Λαμαρτίνου, χωρὶς ἀ πκοντάψω σὲ ἀνεκάλυψα· εἶσαι ἡ Ἑλ. Κοντ., κι' ἄλλοτε νὰ προσχῆς νὰ μὴ σοῦ ξεφεύγουν λόγια...

ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

[ΙΘ'—352]

Λαρισινοί, σᾶς συγχαίρω ἐπὶ τέλει γιὰ τὸ κατόρθωμα; ! Ὠχρὰ Λα

[ΙΘ'—353]

Σφουγγαρᾶ, σάνεκάλυψα· ἀνταλλάσ μεν Μ.Μ.; —Στέφανος τῆς Νί

[ΙΘ'—354]

Συγχαίρω *Μαῦρον Καβαλλάρη* γιατί γνωρίζει τὴν φιλολογία τ Ἐσκιμώων!! **ΦΑΕΘΩ**

[ΙΘ'—355]

ΔΗΛΩΣΙΣ:—Μ. Μυστικὰ δὲν ἀνα λάσσω, λόγῳ ἀναχωρήσεως. Πι τείναντας εὐχαριστῶ. **ΣΒΕΝΤΖΟ**

[ΙΘ'—356]

Ἀτρόμητη *Χειμάρα*, ἔγραψα. Ἐλ νόπυργε, *Πουπέ*, Μ. Μυστ. ἔλαβα. —*Ἀτρόμητος Ἑλληνίς*.

[ΙΘ'—357]

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΕ

Ἡ πρωτότυπη ἐρώτησή σου δίνει φαντασία μου φτερὰ ἀχτιδόπλε γιὰ νὰ φτερουγίσω γύρω ἀπὸ τὴ στικὴ αἰτία, ποὺ σ' ἔκαμε νὰ πάρῃς ὑπέροχο αὐτὸ ψευδώνυμο.

Μπορεῖς νὰ παρατείνῃς τὴν πρ σμία, γιὰ τὸ λίγο της;

Ξένος Νεα

[ΙΘ'—358]

Μελαγχολικὴ *Σεληνολάτρις* Σία, χαρὰ στὴν ἀνακάλυψι! Π σεῖς κοντεύετε νὰ περάσετε καὶ τὸν Μ κερτων στὶς ἀνακαλύψεις!

ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛ

[ΙΘ'—359]

Γυφτοπούλα, ἄχ! ἀφιλότιμον ὄν. *Ἀνακτηθὲν Ἰδε*

[ΙΘ'—360]

Νυχτολούλουδο, ποία ἡ νέα σα εὐθυνσις; Γράψατέ μοι.

Τρελλὴ Νύ

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἐκδότης. Ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθῆναι*

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*)

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Διηγήματα

Βιβλίον κομψότατον.—Δεκαὲξ τυπογραφικὰ φύλλα (256 σελίδες.)—Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον μὲ δύο χρώματα.—Στοιχεῖα μεγάλα, καινούργια, καθαρώτατα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1ον **ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ** (Σημείωμα, Πρόλογος, Α' Σπύρος Τρισμπάρδης, Β' Ἡ κληρονομιὰ τοῦ φίλου μου.—Τὸ Χειρόγραφο τοῦ Σπύρου Τρισμπάρδη, Κεφάλαια Α'—Γ', Σελ. 1—112.)—2ον **ΑΝΤΑΡΤΗΣ** (Σημείωμα, Α' Ἕνα εἰδύλλιο στὴ Μπόχαλη, Β' Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Γ' Ὁ γιατρὸς Μαρινέρης καὶ τὸ σδρᾶμα τῆς ζωῆς του», Δ' Κι' ὅπου ἀγαπάει μιὰ ξανθή, Ε' Νικημένος, Σελ. 113—202.) — 3ον **ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ** (Σελ. 203—223.)—4ον **Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ** (Σελ 205—242.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

(*Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50*)

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ —Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ.. ἐντ 2228